

*La Miraklo de la Sangaĵo de la
Sankta Korpo de Kristo,
Kr*

*Dua originalo de
Patro Gebhard Maria
OCD en Regensburg (1.)*

*kiu okazis en Roĉnlaben en 1952
kiel la Eŭkaristia Korpo de Kristo.
Estas sankta miraklo, ke la
Sankta Triunuo
Dio, la Patro, la Filo kaj la Sankta Spirito
donis al ni por ĉiuj
a e Menschen.*

Patro Gebhard Maria Heyder OCD

Ni honoras, laŭdas kaj amas la Ĉiopovan Sanktan Triunuon, † la Patron, la Filon kaj la Sanktan Spiriton.

Sankta Sango de Kristo, liberigu nin de niaj pekoj.

Ĉi tiu signo de Dio estas por ĉiuj homoj.

La Sankta Dio oferis Sin por la savo de ĉiuj homoj, por ke ili havu eternan vivon kaj eniri la paradizon.

Li mem estas nia Sankta Dio, Jesuo Kristo, kiu donas sin al la homaro en la Sankta Sakramento kun karno kaj sango, korpo kaj animo, dieco kaj homeco, vere kaj efektive ĉeestanta.

Tial la fideluloj devas ricevi la Sanktan Sakramenton kun pura koro, uzante patenon por ke neniuj partikloj falu sur la teron. Ĉar la Sankta Dio ĉeestas eĉ en la plej malgrandaj partikloj.

Dum 30 jaroj Patro Gebhard Maria humile kaj pacience atendis, kaj poste eldonis la broŝuron 'Signo de Dio', por ke la Eŭkaristia Sanga Miraklo estu adorata.

Kaj 40 jarojn post Patro Gebhard Maria, ni publikigis la Rodalbenan Signon, ĉar ĝi estas tiel grava.

Kaj ni faris la rakonton de Patro Gebhard Maria legebla en la interreto.

La Benita Virgulino Maria diris pri la Eŭkaristia Miraklo de la Sango: "Ĉu mia Filo povas doni pli ol Li donis ĉi tie? Ĉar la duan fojon, Li videble verŝis Sian Sanktan, Prezan Sango'n por la savo de animoj."

Nun estas la tempo, ke la vero aperu.

La plej granda, vera kaj altvalora miraklo de la Sankta Dio, Jesuo Kristo, nia Reĝo kaj Savanto, gravas por ĉiuj homoj tra la tuta mondo.

Ni ĉiuj, kiuj ricevas Sanktan Komunion kun Sango – tio estas, la vivan Dion en karno kaj sango, korpo kaj animo – estas ĉeestantaj en la Sankta Sakramento.

Ni ne bezonas trempi la Hostion en la kalikon de la Preciĝa Sango, ĉar la Sango de Kristo jam estas ĉeesta en la Sakramento post la Konsekro.

Tial estas bone ĉiam ricevi la Komunio-n sur la lango, al la gloro de la Sankta Triunuo.

Ni disponigis ĉi tiun malgrandan libron por ke ĉiuj legu ĝin.

Ĉio estas skribita de Patro Gebhard Maria en la broŝuro 'Signo de Dio'.

La signo devas esti rekonita de la Sankta Patro. Por ke finfine la Savanto, per sia Preci-za Sango, estu adorata kaj venerata en la Sakramento, nun kaj por ĉiam.

www.gnadenvolle-gebete.de

Novembro 2025

Verkita de Julijana Ebert kaj
Bernhard Koppenhagen

Deklaro de la aŭtoro

Sekve de la dekreto de la Kongregacio por la Doktrino de la Fido, aprobita de Papo Paŭlo la 6-a kaj promulgita de li en la A.A.S. 58/16 de la 29-a de decembro 1966, estas permesite publikigi skribaĵojn pri aperoj aŭ revelacioj sen imprimatur – tio estas, sen eklezia aŭtorizo por presi. La aŭtoro/redaktoro deklaras, ke, publikigante ĉi tiujn mesaĝojn, li ne intencas anticipi la juĝon de la Eklezio.

Redaktoro de la unua eldono: P. Gebhard Heyder OCD Unua eldono presita en 1982
Kopirajto apartenas al St. Raphael-Verlag, Ulm, Marienstraße 9

Aŭtorizita represo de la dua eldono 2004 Presita de:
DRUCKEREI Joh. van Acken, 47800 Krefeld Eldonisto kaj kopirajto:
Joachim Pache, 47839 Krefeld, Von-Harff-Straße 34

Zeichen Gottes

**Die heilige Eucharistie
ist das Herz- und Kernstück
unseres Glaubens**

Antaŭparolo al la 2-a eldono

La 48-a Monda Eŭkaristia Kongreso okazis en Gvadalujo (Meksiko) en 2004 laŭ la peto de la Sankta Patro Johano Paŭlo la 2-a. Ĝia temo estis: 'La Eŭkaristio, Lumo kaj Vivo por la Nova Jarmilo.'

En 1881, la unua Eŭkaristia Kongreso okazis en Lillo (Francio). La iniciato por tio ne venis de Papo aŭ episkopo, sed de virino, kiu en sia koro havis profundan amon al la Eŭkaristio kaj kiu estis afliktita, ĉar pro la Franca Revolucio la kredo je la Eŭkaristio preskaŭ tute formortiĝis. Emilie Tamisier (1834–1910) rekonis la centran rolon de la Eŭkaristio dum ŝi pilgrimis al la lokoj, kie okazis eŭkaristiaj mirakloj.

Tio akre reliefigas la signifon kaj gravecon de eŭkaristiaj mirakloj. Ili estas donitaj al la Eklezio de Dio mem por konfirmi la centran rolon de la Eŭkaristio.

Kiam ajn ĉi tiu granda mistero estis serioze minacata de misgvidaj evoluoj en la eklezia praktiko aŭ de manko de fido kaj respekto, Dio respondis per specialaj signoj.

Eŭkaristiaj mirakloj do ne staras apud la mistero de la Eŭkaristio kaj ne devas esti rigardataj izolate de ĝi, nek ja venerataj kiel anstataŭaĵo por ĝi. Male, en ili la kaŝita realeco de la sakramento de la Altaro estas konkrete kaj vive konfirmita.

Se la Sinjoro ripete donis eŭkaristiajn miraklojn al sia Eklezio tra ĝia ducentjara historio, tio estas ĉar la Sankta Eŭkaristio estas la plej granda donaco, kiun li konfidis al sia Eklezio ĝis sia reveno.

La Eŭkaristio estas la koro kaj animo de la Eklezio.

Joachim Pache, Krefeld
Maria Preĝgrupo, Krefeld

Preĝo al la Prezokara Sango

En la nomo de la Preciosa Sango, mi venas al
Vi, ho Jesuo, por peti Vin, instigi Vin, implori
Vin.

Kvankam Vi ŝajnas malakcepti miajn
petegojn, mi ne forlasos Viajn sango-
trempitajn piedojn ĝis Vi min aŭdos.

Tro multe da graco, tro multe da kompatato
jam fluis al mi el Viaj vundoj por ke mi ne
fidu, ĝis la plej fino, je la efikeco
de Via Sankta Preci-ga Sango. Tial, Sankta Dio Jesuo
Kristo, per Viaj sep sangoverŝoj, per ĉiu guto de tiu plej
sankta prezo pagita por mia elaĉeto, kaj
per la larmoj de Via Senmakula Patrino, mi
petegas kaj imploras Vin aŭskulti mian
preĝon.

Sankta Maria, Fonto de la Preciĝa Sango, mi
imploras vin, ne lasu ĉi tiun okazon pasi sen glori la
Sangon
kiu tenis vin senmakula. **Amen.**

Ni petegas Vin, Ĉiopova Sankta Triuna Dio,
† Patro, Filo kaj Sankta Spirito, venu al la helpo de Viaj
servantoj, kiujn Vi elaĉetis per Via kara
Sango.

'Sen sangoverŝo ne okazas pardonado.'

Sen la verŝado de sango ne estas
" (Heb 9:22).

Antaŭparolo

Tridekjara silento kuŝas inter la eventoj mem kaj ĉi tiu nuna raporto. Al la 'atesto' kaj la fotografia dokumentado en ĉi tiu verko oni povus apliki la biblian version, adaptitan al la kunteksto de nuntempa historio: 'Kion ni scias, tion ni parolas; kaj kion ni vidis, tion ni atestas; tamen vi ne akceptas nian ateston' (Johano 3:11).

La sperto de la aŭtoro estis simila al tiu de la psalmisto: 'Dum Mi silentis (estis devigita silenti), eĉ miaj ostoj velkis. Tiam mi diris al mi: 'Nun mi konfeseos ĝin.' Kaj Vi forprenis mian kulpon' (kp. Ps 31:3–5).

Nun, kiam certaj baroj falis, la mesaĝo de ĉi tiu mistero de graco devas senĝene iri sian vojon kaj, konforme al sia naturo, plifortigi la eŭkaristian kredon kaj fidon al la Benita Virgulino Maria kaj ŝia perado de graco en la koroj de la legantoj.

Ĉar parencoj de la koncerna karisma figuro ankoraŭ vivas, la koncernaj nomoj kaj lokoj estas donitaj nur monograme, kvankam ili estas plene registritaj de la aŭtoro en plena formo.

Escepte de fotoraporto en 'Neue Illustrierte', Kolonjo, 20-a de aŭgusto 1952 – Vol. 7, n-ro 34, pp. 1–9, kelkaj artikoloj de Frato J. W., mallonga noto en 'Vox fidei', februaro 1982, kaj simila referenco en la libro de Franz Weiss, *Gottes Blut* (Christiana-Verlag, 1975),

pp. 73–82, nenio estis publikigita pri ĉi tiu religia evento. Oni esperas, ke ĉi tiu libreto iam estigos ampleksan suplementan volumon. Regensburg, je la Festo de la Trovado de la Kruco, 1982 La Aŭtoro

Saluton al Vi, Sankta Preciĝa Sango, venu
kaj profitu nin kaj la malriĉajn animojn!

I. Ĉu la karismaj verkoj de graco de la Sankta Spirito ankoraŭ funkcias hodiaŭ?	6
II. Sakrifika Sango en la Biblia Adorado de Dio	7
1. En la Malnova Testamento: de Abel ĝis la Eliro el Egiptujo	7
2. Sinjaj sangoferoj ĉe Sinajo	8
3. Liturgiaj leĝoj regantaj sangajn oferojn en la Templo	8
4. La sakrifika sango en la Nova Pakto.	8
III. Mallonga biografio de la karismece dotita AEW	11
IV. Raporto pri la origino de la 'Sanga Signo' kun aŭtentika fotografia dokumentado.	16
1. Finaj preparoj	16
2. Survoje al la loko de la apero	16
3. Ricevo en la arbaro malantaŭ la tombejo	19
4. Kortumo estas via malamiko	20
5. Nokta sieĝo de la Wfk-konstruaĵo	21
6. Komenco de la karisma evento	22
7. En la vizio de la Krucumito	23
8. Antaŭ la sangantaj piedoj de Kristo	24
9. Kiso sur la piedoj de la Savanto sur la kruco	25
10. Prezente la lanan tukon al la Benita Virgulino Maria por esti kisis	26
11. Rigardo malantaŭen al la adorantoj en la domo	27
12. La granda horo de krucumita amo	28/29
13. La furiozo de la infero; pafoj trarompas la rangojn de la adorantoj	30
14. Je la unua vido de la signo en la ĉielo	31/32
15. Efiko sur la kongregacion de adorantoj	33
16. En la beata vizio de la signo en la ĉielo	34
17. En kvieta devoteco	35
18. 'Pano de Vivo' el la mano de anĝelo al amiko de la AEW	36
19. AEW eĉ ricevas la panon de la ĉielo el la manoj de anĝeloj	37
20. La ĉiela signo en plena vido	38
21. Antaŭvidante la foriron de la Reĝino de la Ĉielo	39
22. En la beata vizio de la Patrino de Dio	40
23. Solena mesaĝo el la Ĉielo	41
24. Fina transskribo de la ĉiela mesaĝo kaj adiaŭo	42
25. Atestantoj, kiuj ne mensogas	44
26. La domo de la familio, kiel videblas de la strato	45
27. Mallonga priskribo de la finaj jaroj de la vivo de la AEW	46
V. Priskribo de la dimensioj de la sangosimbolo kaj ĝiaj partoj	48
VI. Provo pri matematika kaj geometria analizo de la sangospuro	
1. Cirklo ĉirkaŭ la tuta sangosigno kun du enskribitaj egalf flankaj trianguloj kaj interkruĉiga punkto ĉe la simbolo de la Gastiganto.	49
2. La 'Ora proporcio'	49
3. Kvadrilatero en la formo de ostio, intersekita de kruco	50
VII. La sangomarko de R. kaj la eklezia tribunalo	51
VIII. Litanoj kaj preĝoj honore al la Preciosa Sango	53

IX. Sankta Meso honore al la Preci-a Sango	56
X. Apendico	59
1. Detalo de la sangmakulo kun detaloj de la geometriaj padronoj	59
2. La du geometrie derivitaj stiligitaj kalikformoj	60
3. Plano de sankta spaco	61
4. Kaliko	62
5. Komuniokaliko	63
6. Fotoj de AEW	64

Povega Sankta Triunuo,
 Vi nomumis Vian unuenaskitan Filon Savanto de la
 mondo kaj volis esti rekonsiliita kun ni per Lia
 Sango; ni do petegas Vin, ke Vi permesu al ni
 honori la prezon de nia savo kaj, protektitaj de Lia
 potenco kontraŭ la malbonoj de ĉi tiu tera vivo, ni
 ĝuu ĝiajn fruktojn eterne en la ĉielo: per Li,
 nia Reĝo kaj Savanto, Sankta Dio Jesuo Kristo, nia Sinjoro.
Amen.

I. Ĉu la karismaj verkoj de graco de la Sankta Spirito ankoraŭ funkcias hodiaŭ?

'La kristanismo ĉi tie malvarmiĝis'—kun ĉi tiu konstato, afrika pastro foriris post tri jaroj kaj duono da provizora ministerio en protestanta kongregacio en Bavario (MZ n-ro 73; 27–28 februaro 1982). La nigra kleriko tiel intence uzis frazon troveblan en la ĉiutaga preĝo por la Festo de la Stigmatoj de Sankta Francisko (Malnova Meslibro, 17-a de septembro): 'Frigescente mundo... Kiam la mondo komencis malvarmiĝi, Vi, Sinjoro, renovigis la stigmaton de Via Pasiono sur la korpo de Sankta Francisko, por denove ekbruligi niajn korojn per amo al Vi.'

Oni povus demandi, ĉu la Sankta Spirito, promesita de Kristo al sia Eklezio por forto kaj konsolo (Luko 24:49; Joh 4:25–26) ne povus ankaŭ, en nia propra tempo, produkti eksterajn, videblajn 'signojn kaj stigmaton', konsiderante ke senpieco disvastiĝis, amo malvarmiĝis en multaj, kaj tiuj 'lastaj tagoj' klare alvenis, pri kiuj 'la Spirito eksplicite diras, ke multaj forfalos' (Mat 24:12; 1 Tim 4:1). Krome, kiam Kristo certigas nin, ke la Sankta Spirito, la Parakleto de Dio por sia Eklezio, 'konvinkos la mondon pri peko, kaj pri justeco, kaj pri juĝo' (Joh 16:7–8), tio povas esti komprenata nur tiel, ke tra la tuta aĝo de savo, ne nur dum la tiel nomata apostola epoko, sed tra siaj eksterordinaraj agoj de graco, tra siaj karismoj—ekstere videblaj signoj kaj mirakloj—per kiuj la mondo, mondaj homoj kaj, ne malplej, sekularigita Kristanaro, kune kun ĝiaj instruistoj kaj paŝtoj, estas fortigitaj en la vera kredo je Kristo kaj lia elaĉeta verko, aŭ al ĝi rebringotaj. La karismaj donacoj de graco estas senpagaj donacoj de la Sankta Spirito, sendependaj de homa merito. Ili estas signoj kaj avertoj el la ĉielo al homaro senfida, vokante ĝin turni sin al Kristo kaj lia Evangelio. Adiaŭante, Jesuo promesis al siaj disĉiploj – kaj per ili al sia tuta estonta Eklezio: 'Jen la signoj akompanos tiujn, kiuj kredas: en mia nomo ili elpelos demonojn kaj parolos en novaj lingvoj. Ili prenos serpentojn, kaj se ili trinkos ion mortigan, tio ne damaĝos ilin. Ili metos siajn manojn sur la malsanulojn, kaj tiuj resaniĝos' (Mk 16:17–18). Por konfirmi ĉi tiun promeson, estas dirite plue: 'Ili eliris kaj predikis ĉie. Kaj la Sinjoro kunlaboris kun ili kaj konfirmis la mesaĝon per la signoj kaj mirakloj' (Mk 10:20).

II. La sakrifica sango en biblia -adorado

1. En la Malnova Testamento, de Abel ĝis la Eliro el Egiptujo

La unua biblia rakonto pri la adorado de Dio per ofero diras al ni: 'Abelo oferis kelkajn el la unuenaskitoj de sia ŝafaro. Kaj la Sinjoro rigardis kun favoro Abelon kaj lian oferon' (Gen 4:4). La ŝafido estis bruligita sur la altaro, kaj la kolektita sakrifica sango estis elverŝita ĉie la altaron. – Baldaŭ poste, ni aŭdas pri la fratinmurdo de Kaino: 'Li leviĝis kontraŭ sia frato Abel kaj mortigis lin' (Gen 4:8). La Sinjoro diris al Kaino: 'Kion vi faris? 'La voĉo de la sango de via frato krias al mi el la tero''' (Gen 4:10). Tiel, la sango de Abel estas nerekte karakterizita kiel sakrifica sango, kiu krias al la ĉielo, ne kiel voĉo de adorado kaj dankemo, sed kiel krio por venĝo kaj puno (kp. Apk 6:9–10). Tiel precize interpretas tion la Apostolo, kiam li komparas la mesianan sangon de la Savanto kun la sango de la mortigita Abel: 'Ni alvenis al Jesuo, la Peranto de la Nova Pakto, por esti ŝprucitaj per sango, kiu parolas pli bonan vorton ol tiu de Abel' (Heb 12:24). Tiel, ne nur lia paska ŝafido, sed ankaŭ Abel mem, estas tipo, antaŭsigno, kiu profete indikas la mortigon kaj oferon de la senkulpa Jesuo kaj lian oferan sangon. La signifo kaj efiko de la oferita sango estas montrataj aparte impone per la paska ŝafida ofero ĉe la Eliro el Egiptujo: 'Ĉiu viro prenos ŝafidon sen makulo por sia domanaro ... La tuta komunumo de la idoj de Israelo buĉos ĝin ĉe la vesperiĝo. Ili prenos iom da la sango kaj ŝmiros ĝin sur la du pordostangojn kaj la supran trabon de siaj domoj ... La sango sur la domoj, kie vi loĝas, estos por vi signo de protekto. 'Kiam Mi vidos la sangon,' diras la Sinjoro, 'Mi preterpasos vin. Tiel la plago, kiu mortigas, ne tuŝos vin, kiam Mi frapas la landon Egiptan. Neniu eliru el la pordo de sia domo ĝis la mateno. La Sinjoro traigos la landon por frapi Egiptujon. Kiam Li vidos la sangon sur la sojlo kaj sur la pordokolonoj, Li preterpasi tiun pordon kaj ne permesos al la anĝelo de morto eniri viajn domojn por frapi vin' (Eks 2:4–7, 13, 22–23).

Tiel la sakrifica sango de la simbola Paska Ŝafido fariĝis la 'protekta signo' por la popolo de Dio de la Malnova Testamento. Simile, en la mesiana epoko de savo, la sango de la vera Paska Ŝafido kaj Ŝafido de Dio devas fariĝi, per fidela venerado, efika, supernatura 'protekta signo' por la fidela kristana komunumo en la tribulacioj de sia tempo. – Kiel la Eklezio kantas en sia ĉiujara paska ĝojado: 'Jen estas la paskaj festoj, kiam tiu vera Paska Ŝafido estas buĉata, kies sango sanktigas la pordostangojn (korojn) de la fideluloj. – Cuius sanguine postes fidelium consecrantur' (Exultet).

2. La sangofero de la Pakto ĉe la na Sinajo

'Tiam Moseo instrukciis la junulojn de la idoj de Israelo alporti bruloferojn kaj buĉi bestojn kiel pacoferojn al la Eternulo. Moseo prenis duonon de la sango kaj verŝis ĝin en pelvojn. Li ŝprucigis la alian duonon de la sango sur la altaron. Poste li prenis la Libron de la Pakto kaj laŭte legis ĝin al la popolo. Ili respondis: "Ni pretas obei ĉion, kion la Eternulo parolis." Tiam Moseo prenis la sangon, ŝprucigis ĝin sur la popolon kaj diris: 'Jen la sango de la interligo, kiun la Eternulo faris kun vi laŭ ĉi tiuj leĝoj' (Eli 24:5–8). Kristo vort-vorte adoptis la esprimon 'sango de la interligo', kiam li establis la Novan Interligon 'per sia sango' (Mr 14:24). Analoge al la antikva interligo, la kredanto de la Nova Testamento — la kristano — estas ankaŭ mistere ŝprucita per la sango de la interligo de la Ŝafido de Dio en bapto kaj la aliaj sakramentoj. Same kiel la unua Papo, Petro, certigas nin en sia unua 'apostola epistolo': 'Vi ne estis elaĉetita per arĝento aŭ oro, sed per la kara sango de Kristo, kiel de ŝafido sen makulo aŭ difekto' (1 Pet 1:18–19).

3. Liturgiaj leĝoj pri sangaj oferoj ĉe la Templo

Ni trovas detalajn regulojn pri tio en la Libro de Levitiko, ĉapitroj 1–7. Tie estas dirite: 'La oferota besto estu buĉita antaŭ la Sinjoro. Sed la filoj de Arono, la pastroj, oferos la sangon kaj ŝprucigos ĝin ĉirkaŭ la altaro. La pastro tiam bruligos la tutan (oferan viandon) sur la altaro, por ke ĝi estu brulofero, fajrofero, agrablaodoro al la Eternulo. La sango estos alportita al la altaro por esti elverŝita sur ĝin. 'Kaze de ofero de kolombo, la sango estos elpremita kontraŭ la flankon de la altaro' (Lev 1:5, 9, 15). La sango do estas esenca parto de la ofero; ĝi makulas kaj sanktigas la altaran ŝtonon, tiel vere farante ĝin altaro de ofero. La liturgiaj instrukcioj por pekoferoj estas tre vivaj kaj dramecaj: 'La sanktoleita la pastro prenos iom da la sango de la besto kaj enportos ĝin en la Tendumon de Kunveno. La pastro trempos sian fingron en la sangon kaj ŝprucigos ĝin sep fojojn antaŭ la Sinjoro kontraŭ la kurteno de la Sanktejo. Poste la pastro ŝmiros iom da la sango sur la kornojn de la altaro de incenso de la Sinjoro. La tutan restantan sangon de la besto li elverŝos ĉe la bazo de la altaro de brulofero' (Lev 1:1–7). 4. La Sangon de la Ofero en la Nova Pakto Tra la Nova Testamento la altvalora sango de Kristo estas menciita 40 fojojn. Jesuo mem parolas pri sia elaĉeta sango sep fojojn. En la promesa prediko pri la Sakramento de la Altaro ni aŭdas: "Vere, vere mi diras al vi, se vi ne manĝas la karnon de la Filo de la homo kaj ne trinkas lian sangon, vi ne havos vivon en vi. Kiu ajn kiu manĝas mian karnon kaj trinkas mian sangon, havas eternan vivon, kaj mi

'Mi lin relevos en la lasta tago. Ĉar mia karno estas vera manĝaĵo, kaj mia sango estas vera trinkaĵo. Kiu manĝas mian karnon kaj trinkas mian sangon, tiu restas en mi, kaj mi en li' (Johano 6:53–56). Ĉe la institucio de la eŭkaristia mistero, ni legas

: 'Tiam Jesuo prenis la kalikon, dankis kaj oferis ĝin al ili, dirante: "Trinku el ĝi, ĉiuj; ĉar jen mia sango de la (Nova) Interligo, kiu estas verŝita por multaj por la pardonigo de pekoj"' (Mat 26:27–28). En Marko 14:24 estas dirite: "Jen mia sango de la (Nova) Pakto, kiu estas verŝita por multaj.'

Kaj en Luko 22:20 ni legas: 'Ĉi tiu kaliko estas la Nova Pakto en mia sango, kiu estas verŝita por vi.' El la buŝoj de la kontraŭuloj de Kristo ni kvarfoje aŭdas pri la sango de la Sinjoro. Judaso etendas la manon al la ŝnuro, kriante: 'Mi pekis; mi perfidis senkulpan sangon' (Mateo 27:4)!

Pilato provas lavi siajn manojn de la sangoverŝado per la vortoj: 'Mi estas senkulpa pri la sango de ĉi tiu justulo. Vi mem zorgu pri tio' (Mateo 27:24). Dum ilia juĝa aŭdienco, la ĉefpastro

akuzas la apostolojn: 'Vi provas ĵeti la sangon de ĉi tiu viro sur nin' (Agoj 5:28). Tamen fakte, estis la ĉefpastro mem, kiu faris tion, kiam li kriis al Pilato: 'Lia sango estu sur ni kaj sur niaj infanoj' (Mat 27:25) La Apostolo Paŭlo parolas 18 fojojn en siaj epistoloj, inkluzive de la Epistolo al la Hebreoj, pri la elaĉeta sango de Kristo. Nur kelkaj pasagoj estas cititaj ĉi tie. 'Dio (la Patro) prezentis ĉi tiun Jesuon kiel oferon por pakaĵo per lia sango, efikan per kredo' (Rom 3:25).

- "En li ni havas elaĉeton per lia sango, la pardonon de la pekoj" (Efe 1:7). - "Li faris pacon per sia sango sur la kruco" (Kol 1:20). - "La sango de Kristo, kiu per la eterna Spirito oferis sin senmakule al Dio, purigos niajn konsciencojn de mortaj verkoj" (Heb 9:14). - El la Epistoloj de la Apostolo

Johano: 'La sango de Jesuo, lia (la Patro) Filo, purigas nin de ĉia peko' (1 Joh 1:7). - 'Jesuo, la Filo de Dio—jen tiu, kiu venis per akvo kaj sango' (bapta akvo kaj la sango de la Savanto; 1 Joh 5:6). - En sia Evangelio, la Amata Disciplo, kiu estis la sola apostolo staranta rekte apud la kruco, donas al ni la aŭtentan ateston pri la sakrifika sango de la Sinjoro: 'Unu el la soldatoj trapikis lian flankon per lanco, kaj tuj elfluis sango kaj akvo' (Johano 19:34). - Alia atesto de ĉi tiu evangelisto kaptas nin. Li resumas sian unuan renkonton kun Jesuo per ĉi tiuj vortoj: 'La sekvan tagon Johano (la Baptisto) denove staris tie kun du el siaj disĉiploj. Kiam li vidis Jesuon preterpasantan, li ekkriis: "Jen la Bono de Dio!" Tuj kiam

la du disĉiploj (el kiuj unu estis la evangelisto mem) aŭdis lin diri tion, ili sekvis Jesuon" (Johano 1:35–36).

En sia Apokalipso, Johano priskribas al ni sian karisman vizion pri Kristo: 'Mi vidis la Ŝafidon starantan, kvazaŭ buĉita (oferita), en la mezo de la trono kaj de la kvar vivantaj estaĵoj kaj en la mezo de la pliaĝuloj. Kaj la sanktuloj kantis novan kanton: 'Vi estas inda preni la volumenon kaj malfermi ĝiajn sigelojn; ĉar vi estis buĉita, kaj per via sango vi aĉetis por Dio homojn' (Ap 5:6, 9).

Estas klare, ke en la buĉita, sanganta, dia-homa oferŝafido Johano vidis Kriston kiel la oferitan Ŝafidon de Dio, sanganta ĝis morto sur la kruco. Tiel, la vido de la buĉita, sanganta dia-homa ofer-ŝafido formis la tutan kredon de Johano, lian tutan memoron, lian plenan dankemon, sopiron kaj amon de la komenco ĝis la fino, kaj prave gajnis por li la nomon de la 'amata disĉiplo', tiu disĉiplo 'kiun Jesuo amis, kiu apogis sin sur lia brusto dum la vespermanĝo' (Johano 13:23; 21:20). –

Johano ĉiam havis, kaj daŭre havos, sekvantojn similajn al si, inkluzive koncerne lian karisman vizion pri la sango de Kristo, ĝis la granda reveno de la Sinjoro, kiun li sopiras per la krio: 'Veni, Domine Jesu. Venu, Sinjoro Jesuo' (Apokalipso 22:20). – Indas noti, ke Johano, pli ol sesdek jarojn post la sanga ofero de la Ŝafido de Kristo sur Golgoto, havis la karisman vizion de la mortigita Ŝafido de Dio kaj, dum jardekoj, mem

Ŝafido de Dio estas oferita sur la altaro dum lia Eŭkaristia diservo.

Ĉu la ĉiopova Filo de Dio, por kiu 'mil

jaroj estas kiel unu tago' (2 Petro 3:8), malgraŭ sia ĉiela transfiguro, ne ankaŭ fari tion en nia propra tempo? 'Ĉe Dio nenio estas neebla' (Luko 1:37).

III. Mallonga biografia skizo pri la karismece dotita AEW

Paske de 1952, mi ricevis informon pri strangaj religiaj okazaĵoj en la okcidenta landlima regiono de la germanaj ŝtatoj, ene de la familio Wfk, en la urbeto R. en la Rejnlando-Palatinato. Post korespondado, la 7-an de majo 1952 mi ricevis skriban respondon de la koncerna persono Sinjorino AEW, en kiu ŝi esprimis sian grandan ĝojon, ke finfine unua vorto de bonvolemo de pastro atingis ŝin. Ŝi aldonis peton, ke mi iel interesiĝu pri ŝi, ĉar ŝiaj mensaj suferoj multe superis ŝian fizikan doloron. Mi do iom poste vojaĝis al R. por mem ekzameni la situacion.

Mi salutis ŝian patron, mezaltan viron en siaj kvindekaj jaroj, ĉefon en ŝufabriko en P.

Li laboris senlace de tagiĝo ĝis krepusko por subteni sian familion, konsistantan el kvin filinoj kaj unu filo. Lia kvieta, introvertita naturo, kiu tamen sukcesis montri amikan rideton malgraŭ ĉiuj liaj evidentaj malfacilaĵoj, havis agrable trankviligan efikon. Tamen ankaŭ li devis elteni la malamikecon de siaj samlandanoj, al kiuj li neniam donis kaŭzon por disputo dum sia tuta vivo. Nur pro la eksterordinaraj fenomenoj ĉirkaŭ lia filino, li estis, instigite de homoj, de kiuj oni tion plej malplej atendus, maldungita el la fabriko en junio 1952 kiel la sola maldungita laboristo. La familio Wfk estis reduktota al stato de honto kaj senhaveco. Kiam la patro revenis hejmen post la maldungo, li iris al sia dormoĉambro, kaŝante sian internan doloron, genuis apud la lito kaj preĝis la Rozarion. - La patrino, alta kaj svelta, portis sur sia makula vizaĝo la elĉerpitajn trajtojn de profunda, malĝoja sufero. Ŝi estis la unua, kiu leviĝis ĉe tagiĝo, kaj la lasta, kiu enlitiĝis malfrue vespere, senlace aktiva kaj sindona al sia granda familio. Ŝia plej granda malĝojo estis, ke ŝi kaj ŝia familio — pri kiuj la vikario, nur pasintsomere, eldonis skriban ateston laŭdante ilin kiel inter la plej bonaj en la tuta vilaĝo — estis ekskomunikitaj de la predikejo sen ia ajn eĉ iomete objektiva pravigo kaj estis efektive malpermesitaj ĉeesti preĝejajn diservojn. Mi observis ŝin silente dum la sonoriloj sonis frue matene kaj ŝi rigardis tra la fenestro al la preĝeja turo per larmoplenaj okuloj. Pro sia granda infanaro, ŝi ne estis ŝparita eĉ de la plej maldecaj publikaj insultoj kaj mokaj komparoj. Ŝi administris malgrandan trikadan komercon kun siaj pli aĝaj filinoj. Koncedite, eĉ ĉi tiu modesta vivtenado estis preskaŭ nebligita de formala bojkoto organizita de iliaj malicaj kontraŭuloj. Oni diris, ke la Wfks freneziĝis kaj fariĝis histeriaj, kiel ĉiuj tiuj, kiuj staris apud ili kaj preĝis la vesperan rozarion kun ili. Tamen, la afero neatendite atingis tion, kion la paroĥestro ne sukcesis plenumi dum siaj 25 jaroj da servado tie, nome ke liaj paroĥanoj stariĝis unuiĝintaj malantaŭ li. Tamen, kiom malmulte la ŝafaro fakte subtenis sian paŝton — kaj eĉ la elito de la Kolping-Societo — montras citaĵo el la cirkulero de la 26-a de majo 1952: 'La Kolping-familio estas en krizo, kiu minacas ĝian propran ekziston. Se ĝi persone kaj skribe invitas siajn membrojn, kaj la plimulto eĉ ne respondas al tiu invito, tiam io putras en la ŝtato Danio. Tio okazis ne nur la 11-an de majo, sed ankaŭ ĉe la lasta teatra evento. Se nur 10–20 homoj aperas por deviga kunveno, tiam io ne ĝustas. Sed se nun

la sama grupo de membroj agas tiel kunordigite, ke ili ĉikanas religian knabinon kaj ŝiajn parencojn kvazaŭ ili estus libera celo – ni ekscios pli pri tio poste – tiam ankaŭ io ne estis en ordo en la stato de Danio." La 26-an de decembro 1925 naskiĝis la tria plej aĝa filino de s-ro kaj s-ino Wfk; ŝi estis baptita AE. Ŝi frekventis la bazlernejon en sia hejmurbo dum ok jaroj kaj, dum la nazia epoko, plenumis sian devigan jaron en la Hitler-Junularo en Neumarkt apud Breslau. Ŝi tiam ĉeestis sesmonatan komercan kurson en P. kaj, sukcese fininte ĝin, fariĝis administra asistanto ĉe la lignosekcio de G. K. De tie ŝi baldaŭ transiris al la Distrikta Ŝparkaso de P., filio R., kie ŝi laboris de 1943 ĝis 1951. Unuklasa atesto de la tiama direktoro konfirmas tion. Kiel knabino, AEW estis plaĉaspekta junulino, alta je 1,70 metroj, kun malhelaj, iom malriĉaj haroj, kiuj falis dum infana malsano sed, laŭ ŝia aserto, iomete kreskis reen post pilgrimo al Walldürn. Ŝi estis ĉiam pura kaj ordeme vestita, kvankam ne okulfrape kaj sen troa juvelaro. Krom la infanaĝaj malsanoj morbilaj kaj difterio, ekde la aĝo de dek jaroj ŝin turmentis longdaŭraj malsanoj, kiuj siavice afektis preskaŭ ĉiun organon de ŝia korpo. Laŭ ŝia patrino, ŝi eltenis ĉiujn ĉi tiujn malsanojn kun granda pacienco. En 1945, dum vojaĝo al Frajburgo en Brisgovio, ŝi suferis cerbokomotion, kiam pakaĵo falis sur ŝin. Vivdanĝera akcidento okazis al ŝi dum ferioj en Svislando en julio 1951. Dum ŝi provis transiri la vojon en Waldshut ĉe la Supra Rejno, ŝi estis plenforte frapita de motorciklanto kaj ĵetita en la aeron, post kio ŝi kuŝis senkonscia. Inter aliaj gravaj vundoj, ŝi suferis severan cerbokomocion. Ĉar oni ne povis transporti ŝin, ŝi estis enhospitaligita en la Hospitalon de Waldshut. Pro la cerbokomocio, ŝi komencis suferi severajn konvulsiojn, kiuj intensiĝis post kiam oni reportis ŝin al ŝia hejmurbo.

Por AEW, tio markis la komencon de spirita puriĝo, pri kiu la Skribo diras: 'Dio ŝin provis kaj trovis ŝin inda por Si. Kiel oro en la fajro, Li ŝin provis kaj poste akceptis ŝin kiel bruloferon' (Wsh 3:6). Por AEW, tio estis samtempe la preparado kaj la vojo al ŝia karisma donaco. En vizio, la Benita Virgulino Maria diris al ŝi, ke ŝi resaniĝos, specife la 24-an de novembro, kiu tiutempe estis ankoraŭ la festotago de la 'Doktoro mistika', Sankta Johano de la Kruco, kune kun Sankta Tereza de Hispanio, la reformantino de la Karmela Ordeno. La resaniĝo tiam okazis subite kaj tute. Ekde tiam, ŝi neniam plu suferis konvulsiojn. Ĉiuj kuracistoj, inkluzive de specialistoj, deklaris la malsanon nekuracebla kaj antaŭdiris ŝian baldaŭan morton. Ŝiaj tagoj estis interrompita

Post ŝia fizika resaniĝo, ŝi travivis suferon de tute alia speco, senditan el la ĉielo. Tio estis mistera reenaktigo de la Pasiono de Kristo, la flagelado, kaj ankaŭ interna stigmatizado, nevidebla por la ekstera mondo, dum la Karesmo kaj precipe je la Malnova Ĵaŭdo kaj la Bona Vendredo de la jaro 1952. En la malfrua posttagmezo de tiu tago, ŝi falis en mortan svenon, por vekigi refreŝigita je Pasko – sen ajna natura medikamento – kaj partopreni en la ĝojoj de la Resurekto de la Sinjoro. Kvankam ŝiaj parencoj ripete petis, neniuj reprezentanto de la Eklezio iam aperis por observi kaj esplori ĉi tiujn eventojn, kun la rezulto, ke la koncernaj raportoj, kiuj tamen estis senditaj al la pli altaj ekleziaj aŭtoritatoj, mankas je ajna baza fakto aŭ pruvo valoro. Mi mem ne estis rekta atestanto de ĉi tiuj eventoj; mia tempo pasigita kun la familio estis tro mallonga kaj malofta por tio. Mi tamen vidis vestaĵojn kun multaj, longaj sangomakuletoj, kiuj tre verŝajne estis kaŭzitaj de ladaĵoj. Ankaŭ ne mankis ekstera, perforta persekutado dum tiu periodo. En la vespero de la 8-a de januaro 1952, kvar nekonataj individuoj, dum kiuj ŝi estis perforte frapita en la kapon per malmola objekto, kio kaŭzis al ŝi alian cerbokomotion kun severa, persista doloro. Tamen, la pli fruaj konvulsioj ne reokazis. Ŝia karisma vivo de vizioj daŭris de novembro 1951 ĝis la fino de junio 1952, kun oftaj aperoj de la Beata Virgulino Maria, la suferanta kaj ankaŭ la relevita Savanto, Sankta Jozefo—kiu parolis al ŝi en fremda (aramea) lingvo—kaj Sankta Gemma Galgani. Ekde ŝia ekskomuniko je Kristnasko 1951, anĝelo kun kaliko kaj hostioj ankaŭ aperis ripete, mistere 'oferante la Panon de la Vivo' al ŝi kaj al ĉiuj, kiuj preĝis la Rozarion kun ŝi en la hejmo de ŝiaj gepatroj, kiel la Mesaĝisto de Dio mem nomis ĉi tiun formon de spirita komunio. Kiel la fina kaj konkluda evento de ŝia vizia sperto, oni diris al ŝi, ke la Benita Virgulino Maria kaj la Savanto aperos al ŝi la 1-an de julio 1952. Ŝi ricevis promeson pri signo videbla por ĉiuj en tiu tago, por ke ĉiuj povu kredi. Ĝi okazus en arbaro malantaŭ la tombejo, en plena vido de la publiko. Je ŝia peto, la Patrino de Dio promesis veni ankoraŭ unufoje la 2-an de julio, la Festo de la Vizito, por adiaŭi ŝin, kaj fari tion ĉe ŝia hejmo. Ŝi sentis, ke tiu adiaŭo estos tre dolora por ŝi, kaj ŝi ne volis esti submetita al la rigardoj de aliaj tiutempe. La Ĉiela Patrino plenumis tiun peton. Ŝia karaktero kaj fundamenta religia sinteno povas esti skizitaj ĉi tie nur per larĝaj strekoj, kiel permesas relative mallonga observado. En sia pensado kaj juĝoj, AEW montris prudenton, kiu foje limis al racionalismo, eĉ en religiaj aferoj. Tial, ĝis la tempo de siaj propraj karismaj spertoj, ŝi ne nur malakceptis ĉiujn pli lastatempajn aperojn, sed ankaŭ estis kritika pri Lourdes kaj Fatimo. Ekzemple, kiam ŝia iom malforta kunfratino A. havis

peregrina vojaĝo al Lourdes, AEW rimarkis: 'Estus pli saĝe, se ŝi irus al la Allgäu kaj ripozus tie', rimarko kiu tamen gajnis al ŝi akran riproĉon de ŝia patrino, kune kun malpermeso de vojaĝo al Romo, kiun ŝi alie estus rajtinta fari. Ŝi ankaŭ malaprobis siajn proprajn viziojn kaj deziris, ke la Benita Virgulino donu ilin al ŝia pli juna fratino, C. Pri religiaj aferoj, ŝi malŝatis ĉiujn formojn de fanatismo kaj emocia troo. Eĉ tiam, ŝi ne estis unu el tiuj, kiuj ofte preĝis. Kiam ŝi tamen preĝis, ŝi estis plene absorbita en la ago. Ŝi havis akran senton pri la vere esencaj aspektoj de katolika pieco. En konversacio, ŝi konfidis al mi tute diskrete: 'Mi ĉiam konsideris la Sanktan Meson la plej altvaloran preĝon. Se mi ne ĉeestis ĝin, mi sentis, ke ĉiuj miaj aliaj agadoj tiutage estis senvaloraj.' Mi povas diri jenon: mi neniam ĉeestis Sanktan Meson sen ankaŭ ricevi Sanktan Komunion. Por mi, tio ŝajnus kiel la vortoj de la Savanto: 'La invititoj ne estis indaj' (Mt 22:8). – Ŝi malfacile permesis al iu enrigardi la internan vivon de sia animo kaj sian preĝan vivon. Kiam ŝi flanken menciis laikon-katekiston, kiu asertis, ke kontempla preĝo estas nur por kleraj homoj, ŝi ridetis pro tiu rimarko kaj poste ĝojis, kiam mi donis al ŝi flugfolion pri kontempla preĝo. Ŝi ofte povis dormi nur kelkajn horojn nokte. Kiam oni demandis al ŝi, kiel ŝi pasigas la longajn horojn de la nokto, ŝi respondis: 'Mi pensas.'" Tio estas la sama respondo, kiun Sankta Tereza, kiel junulino, donis, kiam oni demandis ŝin, kion ŝi faras dum siaj trankvilaj horoj: pensante pri Dio kaj Lia grandeco, Lia ĉieesto, Lia kompato kaj Lia amo; dankante Lin kaj amante Lin. Ŝi posedis akran intelektan disposition kaj fortan volon, kiujn ambaŭ povis persvadi aŭ influi nur la plej rigoraj rezonadoj. Samtempe, ŝi posedis naturan gajecon kaj vivĝojon, kaj estis malfermmensa al ĉio racia kaj vera. Pri sia kompreno de la homa naturo, ŝi iam rimarkis: "Mi simple rigardas iliajn okulojn kaj iliajn manojn, kaj tiam mi scias, kun kiu mi havas aferon."

Ŝi rigardis la naturon kun intereso kaj ĝojo kiel la grandan bildlibron de Dio. Iun vesperon, dum mi babilis kun ŝi en la kuirejo, ŝi subite ekkriis kun pura ĝojo: 'Rigardu, muŝeto! Kiel ĉarma! Mi ne povus vundi ĝin. Mi povus operacii homon, sed mi neniam povus damaĝi etan beston.'" Ŝia patrino iam resumis ŝian vidpunkton pri AEW jene: "AE posedis du kvalitojn ekde sia juneco: an neŝanceliĝebla pacienco en sufero, pri kio ŝi neniam diris eĉ vorton ĝis ŝi ne plu povis elteni – kaj ŝi suferis ekde la aĝo de dek jaroj – kune kun grandega, kompata amo al sia proksimulo, kiu strebas helpi kien ajn ĝi povas." Mi tamen povis vidi, ke la knabino estis ofte miskomprenata, precipe koncerne la lastan kvaliton, kaj ke ŝi mem estis kelkfoje malfacile komprenebla. Ŝia patrino rimarkis al mi, ke eĉ tiu rilato

La rilato de AE kun juna viro, al kiu ŝi estis fianĉiĝinta dum iom da tempo (sen la scio de sia familio), estis pli afero de ŝia senlima kompato, ĉar li estis malsaneta kaj ŝi volis helpi lin. AE estis junulino strebanta al kompreno, multmaniere ankoraŭ ne plene maturiĝinta tiutempe, en la jaroj 1952–53. Ŝia forte kolerema temperamento daŭre ĝenis ŝin dum longa tempo. Tendenco al kapricieco, troa kompato, kaj memfido, kiu kelkfoje ignoris la limojn de prudento

povis ankoraŭ kaŭzi al ŝi seriozajn provojn. Nek ŝi sufiĉe firme batalis kontraŭ iuj kutimoj — kiuj verŝajne aperis dum ŝia longa malsano —, fakto kiu same kaŭzis ne malgrandajn malfacilaĵojn por ŝi. Ŝi bezonintus, ĝuste tiutempe, firman manon por gvidi ŝin kun komprenema bonkoreco sed kun egale granda necedemeco. Tamen tion ĝuste malhelpis la aparta sinteno adoptita de la koncernaj aŭtoritatoj. Koncerne ŝian sintenon al la Eklezio, ŝi restis fidela al ĝi malgraŭ siaj amaraj spertoj. Certe, en la furioza lukto por vera taksado kaj raportado de la karismaj eventoj ĉirkaŭ ŝi, ŝi eble ne ĉiam trovis la ĝustan mezuron de modereco. Ŝi nutris profundan respekton por la pastraro mem kaj estis plena je ĝoja venerado por la Sankta Patro, tiutempe Pio la 12-a. Ŝi do spertis la punon de ekskomuniko, tiel senbaze truditan al ŝi kaj ŝia familio, kiel sian plej grandan spiritan angoron. Meze de junio 1952, ŝi denove skribis al sia episkopo en S., petante, ke oni permesu al ŝi klarigi ĉion en persona renkontiĝo. Ŝi esprimis la esperon, ke, kiam li ekscios pri la vera stato de la aferoj, la Plej Reverebla certe nuligos la truditan punon. Tamen, ŝi ricevis neniun respondon. Estas koncebeble, ke la letero, kvankam persone adresita al la episkopo, ne atingis lin. Ĉar laŭ dekreto de la ekleziaj aŭtoritatoj ekde la komenco de aŭgusto 1952 mi estis malpermesita de ajna plua implikiĝo en la afero AEW, mi ne plu povis ekde tiam exerci ian konsilan aŭ pastran influon, kaj mi ankaŭ restis publike silenta dum tuta generacio. Tamen, ĉar tio ne plu estas malpermesita per papa dekreto (AA.S.

58; 1966) ne plu estas malpermesite publikigi raportojn pri aperoj kaj mirakloj sen eklezia imprimatur, mi konsideris devon de konscienco atesti pri la Eŭkaristiaj eventoj, kiujn mi spertis kaj observis el proksime antaŭ mia morto (mi nun estas en mia 78-a

) – ŝajnas, ke la tuta afero ĉirkaŭ AEW estas subtenata de mistera plano de Dio, kiu iel celas speguli la cirkonstancojn de la Eklezio en tiu ĉi tempo; tamen ĝiaj internaj ligoj kaj apartecoj fariĝos vere kompreneblaj nur kiam la tuta interna kaj ekstera kompleksaĵo estos elĉerpiĝinta. Dio donu, ke tiu momento ne estas tro malproksima.

IV. Raporto pri la origino de la sanga signo ' '

kun aŭtentika fotografia dokumentado

I. Finaj preparoj Por la mirakla signo anoncita por la 1-a de julio 1952, AEW devis prepari malgrandan tolaĵon el kruda lino, mezurantan 40 × 40 cm, laŭ instrukcio de anĝelo. Ĉar F-ino AEW jam konis min per korespondado kaj persone, ŝi demandis Nian Sinjorinon en vizio la 31-an de majo kaj denove la 13-an de junio 1952, ĉu ĉi tiu pastro devus ĉeesti kiam la signo estos donita. Ŝi ricevis la jenan respondon: 'Mi estus kontenta, se li ĉeestus.' Mi do decidis vojaĝi al R. la 1-an de julio 1952, des pli ĉar mi povis veturi kun kelkaj konatoj. Mi mem, tamen, sciis nenion pri la tuko ĝis tiu momento, kaj eĉ malpli pri tio, kio povus esti ĝia signifo. Nur ĉirkaŭ tagmeze la 1-an de julio AEW konfidis al mi, ke ŝi devas doni al mi malgrandan tukon; Nia Damo instrukiis ŝin fari tion.

Ŝi tiam transdonis ĝin al mi, petante min atente ekzameni ĝin por certigi, ke nenio estas sur ĝi. Ĝi estis formita kiel korporalo, tia, kian pastro uzas dum la Sankta Meso por meti la meti la kalikon sur ĝin. Mi devis kunporti la malgrandan tukon dum la horo de la apero kaj ne redoni ĝin al ŝi ĝis ŝi petus ĝin dum la apero. Tamen, tuj antaŭe, mi devis montri ĝin al ĉiuj ĉeestantoj kaj rondigi ĝin, por ke ĉiuj povu mem vidi, ke ĝi estas neniel markita aŭ gravurita. ke ĝi neniel estis reliefigita aŭ markita.

AEW pasigis la tagon de la 1-a de julio 1952 en kvieta preparado por la granda horo. Ŝi ankaŭ suferis furiozajn tentojn de la malbona malamiko, kiu serĉis provoki en ŝi hezemon kaj senesperon.

Ĉi tiu lukto intensiĝis ju pli proksimiĝis la horo de la anoncita apero. Mi provis konsoli ŝin, rememorigante ŝin pri Jesuo sur la Olivarba Monto, kiu suferis multe pli.

2. Survoje al la loko de la apero

Ĉirkaŭ la 20:00, amikoj kaj konatoj de la familio Wfk ekiris en malgrandaj grupoj, por ne altiri atenton, al la tombejo sur la randon de la vilaĝo kaj de tie al la arbara loko, kiun Nia Sinjorino indikis kiel la lokon de la evento, ĉirkaŭ duonkilometron malantaŭ la

Gottesacker. Ilin akompanis la ĉefredaktoro, W. Sch., kaj lia fotisto, E. H., kiuj venis kun mi. Ili estis salutitaj per levitaj pugnoj (bildo) kaj minacitaj, ke iliaj patroj

se ili kuraĝus foti. Je la 20:30 ankaŭ alvenis AEW, akompanata de sia patrino (ŝia patro restis hejme kiel domzorgisto), siaj fratinoj kaj sia frato. Mi ankaŭ aliĝis al ili. Apenaŭ ni fermis la frontan pordon malantaŭ ni, kiam aŭdiĝis krioj de insulto kaj moko. Tamen, ni daŭrigis nian vojon ĝis ni atingis la elirejon de la tombejo, kiu kondukis al la arbaro. Tie, fermita ĉeno de viroj blokis nian vojon kaj

perforte malhelpis nin forlasi la tombejon kaj daŭrigi nian vojon.

La blasfemoj kaj insultoj, kiujn ili kriis al ni, estas neeldoneblaj. Iuj eĉ iris tiel malproksimen, ke fizike atakis min. Mi demandis ilin, kiu donis al ili la rajton bloki la aliron de pacemaj homoj al publika vojo, kaj petis vidi ilian polican permesilon. La respondo estis muĝanta tumulto akompanata de krioj: 'Ni estas el la Kolping-Societo. 'Vi blasfemulo, vi falsa hundo' kaj aliaj similaj epitetoj estis jetitaj al mi. Kiam mi denove petis, ke ili liberigu la vojon por mi, oni denove fizike atakis min kaj puŝis min reen. Post tria, egale vana peto, mi emfazis, ke mi deziras paroli kun la polico, kiu ĉeestis la lokon. Post ripetitaj provoj, mi tamen sukcesis trarompi la falangon de membroj de la Kolping-Societo. Meze de konstanta pluvojn de minacoj per pugnoj kaj bastonoj, mi finfine atingis la ĉefan policiston. Li tiam provis, per tute nesufiĉaj fortoj — policisto kaj arbaristo — subigi la furiozan homamason nombrantan centojn da homoj. Ĉefe junuloj ĉikanis la 40–50 pacajn adorantojn, kiuj kolektiĝis ĉe la loko de la apero, en maniero tro terura por priskribi. Mi montris al la policisto mian identigilon kaj mian koncentrejan pason kaj petis lin al la tombejo, ĉar ni volis iri tien por preĝi kelkajn privatajn preĝojn. La oficiro, kiu estis en civilaj vestoj, tiam klarigis al mi, ke la Forstada Komisiono malpermesis ĉiujn kunvenojn aŭ eventojn ĉi tie en la arbaro. (Tio estis la tuta afero

la influo de niaj kontraŭuloj etendiĝis.) Mi certigis lin, ke ni intencas nek okazigi kunvenon, nek fari paroladon, nek organizi eventon, sed simple preĝi. Mi ripetis mian peton, ke ili liberigu la vojon por ni, ĉar ĝi estis publika vojo malfermita al ĉiu civitano. La oficisto tiam revenis kun mi al la tombejo. Tie, la homamaso fariĝis eĉ pli defia kaj ekfreniziĝis pro fanatismo, kiam ili vidis min alveni kun la oficisto.

La oficisto tiam instigis la homojn, kvankam ne tre forte, liberigi la vojon. Inferna muĝado estis la respondo. La vizaĝoj de tiuj homoj estis torditaj en demonajn grimacojn. Tiam la oficisto klarigis al mi: 'Vi vidas, estas neeble; la tumulto nur kreskas. Restas al vi nenio alia ol iri hejmen.'

Do mi devis cedi al la forto de la homamaso kaj ekiris hejmen kun miaj kunuloj. Mi demandis la oficiron, ĉu li povus provizi al ni protekton survoje. Akra, triumfa bojado kaj alia ĵetado de insultoj de niaj kontraŭuloj akompanis nin. Mi aŭdis kiel

kelkaj huliganoj kriis al la policisto, kiu ŝirmis nin kontraŭ la plej malbonaj atakoj: 'Ĉu vi mem vere kredas je tio, nur ĉar ĉu vi estas je ilia flanko?' Kiam mi diris, ke tio estas organizita rezisto, la oficiro respondis: "Sed ne de ni." Mi certigis

lin: 'Ni konas la organizantojn tro bone.' Tamen mi ankoraŭ ne rezignis pri nia plano atingi la Erscheinungsfelsen. Post a unu-horan pridemandadon ĉe la polica stacio kaj kriman plendon

de mia flanko—kiun mi prezentis pro publika insulto kaj atako—mi ekiris al P. ĉirkaŭ la 11-a vespere en pruntita aŭto, por serĉi la helpon de la M. P. Tamen, malgraŭ longa diskuto, ili ne pretis interveni, ĉar la Kapitano certigis al mi, ke ili rajtas interveni nur se usonaj civitanoj aŭ soldatoj estas implikitaj. Nur ĉirkaŭ noktomezo mi revenis al la domo de la gepatroj de AEW, kie mi povis atingi la ĉefpordon nur kun la helpo de la polico. Kiam mi eksciis, ke pluraj virinoj kaj knabinoj ankoraŭ ne revenis de la kunvenejo, mi reiris en la arbaron je noktomezo, akompanate de la polico. Tie mi trovis la timigitan grupon ankoraŭ furioze ĉikanatan de la kontraŭuloj, kaj viroj kaj virinoj. Mi petis ilin veni hejmen kun mi, kaj, meze de la plej abomenaj insultoj de la homamaso, ni atingis la domon de Wfk post noktomezo.

Dume, anĝelo informis la viziulinon, ke la ĉiela signo estos donita ĝuste tiun nokton kaj ke ŝi devas esti en sia ĉambro hejme. Ĉirkaŭ 60 adorantoj kolektiĝis tie, kun kiuj AEW komencis preĝi la Rozarion. Inter ili estis homoj el ĉiuj sociaj tavoloj kaj de ĉiuj aĝoj, katolikoj, sed ankaŭ iuj de aliaj kredoj. Laŭ la peto de la Benita Patrino, ŝia plej juna fratino C. (aĝanta ĉirkaŭ 15 jarojn) devis genui maldekstre de AEW kaj mi dekstre de ŝi, kaj ne forlasi ŝian flankon dum la tuta evento. - Mi alportis la Sanktan Komunion por la malsanuloj el la hejmo, ĉar AEW ne povis ricevi Komunion dum longa tempo, kaj metis la Sanktan Sakramenton en la malgrandan pykson sur la ornamitan kaj kandel-lumigitan hejman altaron, kiel estas la kutimo por hejmaj Komunioj

. Ni do preĝis la Rozarion antaŭ la Plej Sankta Sakramento, genufleksiĝante laŭeble (vidu bildon sur p. 22). Sed kio okazis ekstere? La fanatikaj kontraŭuloj tute ne, kiel ni supozis, foriris hejmen. Ili kolektiĝis en homamaso ekster la domo kaj ankoraŭ tenis sian malamikan sintenon meze de mokaj bojadoj. Oni ĵetis ŝtonojn kontraŭ la domon. Je

00.30, ŝtonpluvo komencis fali sur ĉiun fenestron. Krioj de timo eksonis inter la ĉeestantoj. Ni volis voki la rapidreagadan teamon, sed estis neeble forlasi la domon. Nur post kiam afabla najbaro, spontanee, iris al la polico kaj petis plifortigojn, la terura tumulto iom post iom kvietiĝis. Tamen, kaŝitaj grupoj ankoraŭ restis.

3. Kunvenante en la arbaro malantaŭ la tombejo

La levita pugno en la antaŭplano aludas tion, kion la adorantoj povas atendi. Malantaŭe, en la centro, videblas arbaristo, kaj maldekstre la ĉapelo de konstablo. Antaŭe dekstre, la 'bonvenigantaj sinjorinoj' jam prepariĝas.

Antaŭe maldekstre, du pli prudentaj junuloj estas forirontaj, kun la manoj en la pantalonkisoj, kio signifas, ke ili ne deziras aktive partopreni.

4. Kurtesio de la kontraŭuloj

Tio lasas nenion por deziro kaj ne postulas klarigon. Jen nur mallonga rigardo al la furioza homamaso. Pli bonaj fotoj ne estis eblaj, ĉar la fotisto estis ĉikanita – nek ne necesas. Supre la arbarkovrita deklivo maldekstre kuŝas la roka fasado, kie okazis la aperoj. Jam de tagoj, ĝi estas difektita laŭ la plej terura maniero de huliganoj kaj ŝmirita per la plej vulgaraj sloganoj. – Malantaŭ la arbustoj dekstre, oni trovas la tombejon, kun longaj vicoj da soldataj tomboj el la landlimaj bataloj de 1939–40. Malantaŭ la arbaro, pli maldekstre, kuŝas la vilaĝo.

5. Nokta sieĝo de la '' Wfk-domo

Jen unu el la plej trankvilaj scenoj, kie entute eblis fari foton. En la antaŭplano, silentaj observantoj. Dekstre, al la domo, homoj atente aŭskultas tion, kio okazas interne. Ĉu estas ĉi tie simile al tio, kio okazis antaŭ 2000 jaroj ĉirkaŭ Kalvario?

Malkaŝe malamplenaj kontraŭuloj, plenaj je krueleco, mokado kaj malestimo. Multaj scivolemaj rigardantoj, multaj indiferentaj, sed ankaŭ kelkaj pripensemaj.

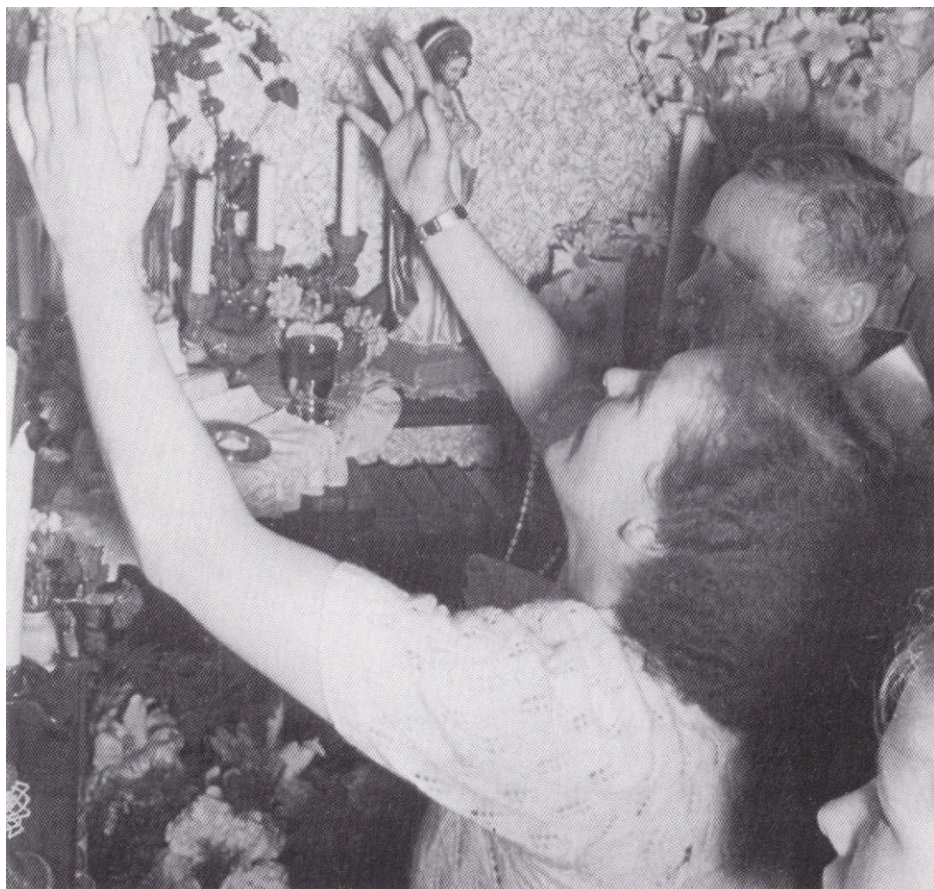
Kiel estas skribite: 'Kiam la homamasoj, kiuj kolektiĝis por tiu spektaklo, vidis tion, kio okazis, ili frapis siajn brustojn kaj foriris' (Luko 23:48). – Ke multaj el tiuj starantaj ĉi tie 'returniĝas', rigardas en si mem, kaj turniĝas al la krucumita, sanganta Ŝafido de Dio.

6. La komenco de la karisma evento

Estis proksime al la fino de la Rozario, kiam la sinteno de AEW subite ŝanĝiĝis. La preĝlibreto glitis el ŝiaj manoj. Ŝiaj okuloj larĝe malfermiĝis kaj estis altiritaj al io senfine sublima. Ŝia vizaĝo ŝajnis banita en supernatura lumo. Ŝia rigardo reflektis la nedeskribeble grandan kaj belan vizion, kiu aperis antaŭ ŝia interna okulo. La Reĝino de la Ĉielo malsupreniris, banita en ĉiela lumo, al sia servistino en la valo de la tero, al la sonoj de la lurdana himno: 'Ave, ave, ave Maria', kantata de la akompanantaj anĝeloj.

Estis la 00:40 en la nokto inter la Festo de la Preciosa Sango kaj la Festo de la Vizito en 1952. Mia ĵurnalista amiko sidis inter la adorantoj, dum lia kameristo starigis sian fotilon unu metron maldekstre de la malgranda hejma altaro. Dum ĉi tiu fina vizieca sperto, kiu ja estis destinita de la Ĉielo por la publiko, AEW permesis al fotisto ĉeesti por havi nerekuzeblajn pruvojn por la taksado de la evento. Antaŭe, ŝi ĉiam strikte rifuzis permesi, ke oni fotu ŝiajn karismajn statojn. – Maldekstre de la bildo, sur la malgranda hejma altaro, estas la Plej Sankta Sakramento (Komunio por la malsanuloj); dekstre de ĝi, malgranda tiel nomata 'Eterna Lumo', kandeloj kaj floroj; tute antaŭe estas ŝia plej juna fratino C., poste AEW, kaj malantaŭe dekstre, la aŭtorino.

7. En la vizio de la Krucumito

Apud la Patrino de Dio, AEW nun vidas la Krucumitan Savanton en la Plej Sankta Sakramento tutece, kovritan de kapo ĝis piedo per sango. Ŝi tiel vidas 'la Ŝafidon de Dio kvazaŭ buĉitan', ĝuste kiel la Amata Disĉiplo vidis Lin en sia Apokalipso (Apk 5:6). Plenplena de sopiro, ŝi levas siajn manojn, kvazaŭ ŝi volus demeti la krucumitan Amon de la kruco kaj teni Lin en siaj brakoj. Doloro kaj amo estas egale videblaj sur ŝia vizaĝo, kiu estas tute kaptita kaj ravita de la vizio, kiun ŝi rigardas ĝis ĝia plej kerna esenco. – La rozario glitis el ŝia mano reen sur ŝian brakon. Sur la malgranda hejma altaro, malantaŭ la Sankta Hostaĵo, staras (malfacile videbla) statuo de Nia Damo de Lourdes, antaŭ kiu la familio kaj iliaj amikoj kutimis preĝi vespere hejme, kune recitante la Rozarion. Apud ĝi, dekstre, estas statuo de la Sankta Koro de Jesuo. Floroj, kandeloj kaj lampoj kompletigas la dekoracion de ĉi tiu hejma preĝejo.

8. Vidinte la sangantajn piedojn de Kristo

La ĉiela brilo tiel kaptis la sensojn de la AEW, ke ili estas nepermeablaj al la ekstera mondo. Por la vidanta okulo, ĉio perceptebla per la eksteraj sensoj malaperis: la muroj de la ĉambro, la malgranda altaro, la statuoj, la kandeloj, la floroj kaj la homoj. Ĝi ne reagis al iu ajn el tiuj aferoj. Eĉ la Apostolo, en sia vizio pri Paradizo, ne sciis, ĉu li estis 'en aŭ ekster sia korpo' (2 Kor 12:2–4). - La rigardo de la AEW estas tute kaptita de la sangantaj vundoj de la Krucumito, kiujn ŝi vidas tiel proksime sub la Sankta Hostaĵo, kvankam ŝi mem poste ne rimarkis, ke ŝi kliniĝis sub la malgrandan altaron, sur kiu kuŝis la Plej Sankta Sakramento. Eĉ poste, kiam ŝi kaptis la Preciyan Sangon per la malgranda tuko, ŝi vidis ĝin fluanta nur el la vundo en la koro de Kristo, ne el la Hostio mem. Ŝi simple rigardis, en la konsekrita Hostio, la tutan Savanton oferantan Sin sur la kruco sur la Kruco.

9. Kiso sur la Piedoj de la Krucumito

Instigite de la Patrino de Dio, kiu en la vizio diris al ŝi ĉion, kion ŝi devis fari, AEW kliniĝas super la florojn ĉi tie kaj, reverence, kisas la piedojn de la Savanto, kiuj estis videblaj al ŝi. Ŝi tiam silente turniĝis al mi, tiris min antaŭen per la brako, kaj ŝia silenta

rigardo invitis min fari same, kvankam mi mem vidis nenion. Tiam AEW stariĝis, kaj kiel la sekva atestanto, mi observis, kiel ŝi levis sian kapon al la direkto, kien ŝi rigardis la sangantan Koron de la Savanto. Ŝi iomete malfermis la buŝon kaj elpuŝis la lipojn, kvazaŭ ŝi volus trinki ion fluantan de supre. La sola ebleco ĉi tie estus la sango de la Savanto fluanta el lia truitita koro, kaze ke oni devus preni la vortojn de Jesuo en ilia laŭvorta senco: 'Kiu manĝas mian karnon kaj trinkas mian sangon', kaj plue: 'Mia sango estas vera trinkaĵo'

(Johano 6:54–55). Ĉu Kristo celis ĉi tie, per karisma kaj vizieca evento taŭga por nia epoko de malforta kredo, pruvi, ke lia ĉeesto en la Eŭkaristia Sakramento estas vere 'realiter et essentialiter'?

10. Prezentante la lanan tukon al la Beata Virgulino por kiso

Baldaŭ poste, AEW flustris al mi: 'Tuko, tuko.' Mi tiam elprenis ĝin el mia brusta poŝo. Mi malvolvis ĝin antaŭ la okuloj de ĉiuj ĉeestantaj dum preĝo kaj, kiel mi estis instrukiita, pasigis ĝin de mano al mano, petante ilin atente rigardi ĝin kaj kontroli, ĉu io estis desegnita aŭ presita sur ĝi. Iuj tenis la tukon apud la elektra lampo; kelkaj frotis ĝin per siaj fingroj, sed neniu povis trovi ion ajn. Mi tiam la tukon denove, same kiel pastro faldas la korporalon dum la Sankta Meso. Poste mi donis ĝin al AEW, kiu ankoraŭ estis en vizia stato. Kun vizaĝo radianta de ĝojo, ŝi komence tenis ĝin alte maldekstren (bildo), kvazaŭ ŝi oferus ĝin al iu por rigardi aŭ tuŝi. Kiel poste klarigite, la Benita Patrino petis, ke oni kisu la tukon. Tiam AEW malsupreniris kun la faldita tuko, kie ŝi ankoraŭ povis vidi la sangantajn piedojn de la Krucumito, kaj metis la tukon sur ilin. Mi atente observis, sed ne povis rimarki ian ajn ŝanĝon aŭ movon en la tuko. – Dum la tuta okazaĵo, la tuko neniam forlasis mian vidkampon eĉ por unu momento. Ankaŭ la adorantoj konstante tenis ĝin en sia vidkampo. Ajna mantruko, fraŭdo, trompo aŭ eĉ anstataŭigo per alia tuko estas absolute neebla. Pli ol kvardek okulatestantoj konfirmis tion per siaj ĵuritaj subskriboj. (La listo de atestantoj estas ankoraŭ hodiaŭ konservata de la aŭtoro.)

11. Rigardo al la adorantoj en la domo de la ''

La okuloj de la pli ol sesdek adorantoj en la salono kaj la apuda ĉambro sekvas, per senŝanceliĝa rigardo, ĉiun movon, ĉiun turnon okazantan antaŭ la malgranda hejma altaro. Ili estas homoj el diversaj sociaj tavoloj, pli aĝaj kaj pli junaj – la lastaj eĉ en plimulto – virinoj kaj viroj. La plej eta suspektinda konduto estus tuj rimarkita. Krome, la fotilo kaj fulmilo de la fotisto konstante klakis, kaptante ĉiun scenon de la evento kun nekorupta objektiveco. - En la centro, la patrino de la AEW; dekstre, malantaŭe, majstra ĝardenisto; antaŭ li, lia fratino; plej dekstre, la brako de edukado-studento; maldekstre, genuflekse antaŭ la patrino, la vidvino de falinta oficiro; kaj tute antaŭe, dekstre de la centro, knabino kun larĝa frunto, kiu travivis karisman sperton. Laŭ mia scio, 15 el la ĉeestantoj estis el Rodalben mem, 10 el Pirmasens, 4 el Fehrbach, kelkaj el Rittersheim kaj Kaiserslautern, 2 el Nurembergo, kaj 4 el Neumarkt/Opf.

12. La granda momento de la krucumita a Amo

Post kiam la Benita Virgulino konsekvis la malgrandan lanan tukon per sia kiso, ŝi diris al AEW: "Nun, mia infano, uzu la tukon por kapti la sangon fluantan el la koro de mia Filo." Tiam AEW prenis la falditan tukon per ambaŭ manoj kaj, starante, tenis ĝin alte por ke ĉiuj vidu, direkte al la loko, kie ŝi rigardis la trapikitan flankon de la Krucumita Savanto super la Sankta Hostaĵo. Sankta silento falis sur la ĉambron, rompita nur de la mallonga preĝo: 'Saluton, Ho Sankta Sango, venu kaj profitu nin kaj la malriĉajn animojn.' – Ŝajnis al mi, kvazaŭ mi povus aŭdi ion likvan ŝprucantan sur la etenditan tukon. En tiu momento, mi vidis malhelan makulon formiĝi sur la blanka tuko, kiu videble pligrandiĝis. Tio, kiel poste rakontis la viziulino, estis la komenco de la signo antaŭdirita el la ĉielo. – Post mallonga tempo, AEW denove genuiĝis, malfaldis la tukon kaj tenis ĝin sub la Plej Sankta Sakramento, kiu ankoraŭ kuŝis sur la malgranda hejma altaro (bildo). Kun malfermitaj manoj kaj etenditaj fingroj, ŝi tenis nur la randojn de la tuko kontraŭ la antaŭan randon de la malgranda altartablo, dum la plej granda parto de la tuko libere pendis malantaŭen (bildo). Evidente, AEW hezitis tuŝi la centron de la tuko pro respekto al tio, kion ŝi mem jam vidis aperi tie kiel ion mirindan.

La suba kialo por la fokusskipo de la viziulino de la karisma vizio de la Krucumito al la Sankta Hostaĵo estis, ke la kaŭza ligo inter la mistica evento kaj la Plej Sankta Sakramento—en kiu Kristo vere kaj substance ĉeestis en karno kaj sango, kaj el kies Eŭkaristia Koro la sanga fluo fakte verŝiĝis sur la tukon—estis laŭŝajne emfazita.

Oni povus nomi ĉi tiun sanktan scenon 'la pastra horo' en la vivo de AEW. Ŝi, kiu ekde sia plej frua juneco ne havis pli grandan deziron ol esti permesata, eĉ nur unufoje dum unu horo, esti pastro de la Sinjoro – ŝi ĉiam volis esti knabo, eĉ kiel knabino – estis juĝita inda de la eterna Ĉefa Pastro mem ricevi denove lian altvalorajn sakrifikaĵajn sangon el lia truitita koro, por si mem kaj por kristanismo, kiu malvarmiĝis en sia eŭkaristia kredo.

13. La furiozo de la infero; pafoj krakas tra la vicoj de la adorantoj

En tiu plej sankta momento, kiam la ĉieloj malfermiĝis super la preĝanta homamaso kaj la unuaj signoj de la miraklo fariĝis videblaj, ekstere eksplodis vera infero. Estis vera sieĝo de la domo. Neniu el ni povis forlasi la domon sen riski sian vivon por alvoki policajn plifortigojn. Freneza ĵetado de ŝtonoj, lignaj bastonoj kaj boteloj pluvis sur la malgrandan domon el ĉiuj flankoj. La furiozo de la kolera homamaso kreskis en furiozan ŝtormon kaj minacis ŝtormi la tutan domon. Ĉiuj fenestroj estis frakasitaj, kaj ili provis perforte eniri tra la ĉefa pordo. Kaj ĝuste en la momento, kiam mi vidis la unuan spuron de sango sur la ŝtofo, pafoj eksonis tra la ĉambro el ambaŭ flankoj. Niaj teruritaj kunuloj kriis pro timo kaj ĵetis sin sur la plankon (dekstre en la bildo) por eviti esti trafitaj de la kugloj. Mi trankviligis ilin per la vortoj: 'Ne timu; la miraklo jam estas inter ni!' – Ĉi tiun abomenaĵon faritan de niaj kontraŭuloj ankaŭ kaptis la fotilo, pli fidele kaj nediskuteble ol iu ajn homa lango povus atesti. La sekvan tagon mi raportis la vivdanĝeran atakon al la polico, sed poste estis devigita, laŭ striktaj ordonoj, retiri la plendon,

- "Nos habemus legem, et secundum legem debet mori" (Johano 19:7); ĉi tiu Ĉi tiu signifoplena biblia diraĵo ankoraŭ ne estas nuligita, eĉ hodiaŭ.

14. Je la unua vido de la ĉiela signo de la

AEW denove faldis la tukon kaj movis ĝin tien kaj reen ĉe la rando de la malgranda altaro, kvazaŭ ŝi volus kapti ian likvaĵon per ĝi. Tamen ŝi tenis sian rigardon fiksitan supren, kie ŝi vidis la sangantan Koron de Jesuo. Mi genuis tuj apud ŝi kaj vidis malhelan likvaĵon ŝpruci antaŭen en mallarĝa strio kaj verŝiĝi en formon, kiun mi ankoraŭ ne povis klare distingi. La likvaĵo (sango) fluadis tiel forte, ke ĝi lasis klaran spuron sur la malantaŭa flanko de la faldita tuko. Defiante la naturajn leĝojn de gravito kaj moviĝo, la sango fluis super la faldoj de la tuko kaj daŭris laŭ la suba flanko de la kurba parto. – Tiam la viziulino prenis la tukon, denove tenis ĝin supren maldekstren, al la Patrino de Dio por kiso. Poste, kun respektema emocio kaj sindona amo, ŝi milde premis ĝin al sia brusto. Poste, AEW transdonis al mi la tukon, kiu ankoraŭ estis faldita. Mi tiam malfaldis ĝin kaj trovis en ĝi koron formitan el freŝa sango, el kiu sanga fluo suprenbuliĝis; kalicon; kaj, flosantan super ĝi, pli grandan hostion, trapikitan de kruco. La sango daŭre malrapide traluĝis el la randoj antaŭ miaj propraj okuloj. Mi ankaŭ pensis, ke mi povis detekti la dolĉetan odoron de freŝa sango. Mi perceptis tiun odoron multe pli klare semajnojn poste. – En la bildo maldekstre, malantaŭ

la sangmakulita tolo, statuo de la Patrino de Dio kun (iom malklara) tre dentita krono, simila al tiu, kiun AEW vidis. Sur la dekstra muro, bildo de Papo Pio la 12-a, kiu ŝajnas doni sian ĉefpastroan benon al la tuta evento. – AEW mortis en la tago de la funebro de Pio la 12-a (la 13-an de oktobro 1958), kiam 'ĉiuj sonoriloj tra la tuta mondo eksonis', ĝuste kiel ŝi antaŭdiris.

15. Efiko sur la kongregacion ĉe la ''

Kiam mi alte tenis la tukon portantan la miraklan signon, ankoraŭ freŝan per sango, kaj montris ĝin al la ĉeestantoj, tremo de profunda konsterniteco trapasis la ostojn de ĉiuj kaj esprimis sin per laŭta kriego. Ili preĝis, singultis kaj ploris pro la nekomprenebla miraklo, kiun la ĉiopovo de Dio faris antaŭ iliaj propraj okuloj ĝuste en tiu horo, kaj kiun ili nun atestis per siaj propraj okuloj. Fortaj junuloj rompiĝis kaj ekploregis kiel infanoj. Mi provis trankviligi la homojn.

En la centro de la bildo estas la patrino kun levitaj brakoj, superfortita de spirita emocio. Dekstre de ŝi estas juna virino, kies vizaĝo reflektas feliĉan internan pacon pro la miraklo. Plej dekstre estas juna studento, kies vizaĝo kaj manoj portas la spurojn de psikologia ŝoko.

Baldaŭ post la miraklo, tute fremda viro subite enkuris en la ĉambron kaj puŝis sin ĝis la ŝtofo. Mi staris protekte antaŭ ĝi. La viro ĵetis furiozajn kaj malestimajn rigardojn al la sankta signo kaj ŝajnis, ke li volas atingi ĝin. Mi retenis lin kaj ne permesis al li nek tuŝi ĝin, nek foti ĝin. Simile, mano enpuŝiĝis tra la duonmalfermita fenestro kaj etendiĝis blinde, kvazaŭ provante kapti la tukon. Mi rememoris la averton de Nia Sinjorino, ke ni ja estu sur nia gardo; ĉar venos homoj, kiuj volos forpreni la tukon de ni. La infero kaj ĝiaj gardistoj sciis kaj sentis, kiaj diaj eventoj okazis ĉi tie, kaj estis deciditaj ŝteli kaj detrui ĝin.

16. En la beata vizio de la a ĉiela signo

Reveninte el sia ekstazo, AEW nun vidas per teraj okuloj la miraklan signon donitan al ŝi de la Ĉielo. Feliĉega kiel infano, ŝi rigardas, perdita en feliĉo, sian ĉielan donacon. Ŝi ne atendis ĉi tiun signon de la amo kaj ĉiopovo de la Savanto, skribitan per sango estis io, kion ŝi ne atendis; male, ŝi pensis pri sceno el la Vualo de Sankta Veroniko. Nun Jesuo donas al ŝi sian Koron, kies transbordanta amo elverŝiĝas en la kalikon kaj la Hostion, la simbolojn de la Sankta Meso, ĉio skribita, formita kaj elaĉetita per la altvalora Sango de la Ŝafido de Dio. Finfine, ekde sia infanaĝo, AEW konsideris la Sanktan Meson kiel la plej altvaloran kaj efikan formon de preĝo. - Maldekstre de la bazo de la kaliko, unu sola guto da sango. El la dekstra angulo de la bazo de la kaliko, fajna fluo de sango etendiĝas ĝis la rando de la tuko. Ŝajnas, ke la sango fluanta de la dekstra flanko de la kaliko koliziis tiel forte kun tiu venanta de la maldekstra bazo tiel ke ĝi ŝprucigis ĉi tiun fajnan, longan fluon. (Bedaŭrinde, tio videblas nur malklare en ĉi tiu foto.) Mi denove fotigis la sanktan tukon je la 2-a matene. Mi faris la samon denove ĉirkaŭ la 4-a matene. La sangomakuletoj nur akiris siajn finajn formojn en la fruaj horoj de la 2-a de julio, kiam la sango, kiu komence estis freŝa, plue sekiĝis.

17. En silent, , respekto

Ni restis iom da tempo en silenta respektego antaŭ la bildo de sango. Tiam mi vokis la gepatrojn de la karisma virino, por ke ili povu proksime rigardi la miraklan signon, kiun la Ĉielo konfidis al la manoj de ilia filino. Ploreante kaj penante sin regi, la karaj gepatroj genuis antaŭ la ĉiela signo, kiu gutis per la freŝe verŝita sango de la Savanto. Poste ankaŭ la ceteraj homoj rajtis alproksimiĝi kaj omaĝi. – La Benita Virgulino Maria mem, en sia apero, genuoĝis antaŭ la sankta signo de la sango de sia Filo.

Pro la granda nombro da homoj en la ĉambro kaj la sufoka somera nokto, ni estis trempitaj de ŝvito. Mi eliris en la korton por preni iom da freŝa aero, dum AEW ŝanĝis siajn vestojn en la apuda ĉambro. Post iom da tempo, ŝi reaperis en malhelblua robo por aliĝi al ni en la preĝo. Laŭ la deziro de la Benita Virgulino, ni devis pasigi la tutan nokton en preĝo antaŭ la sankta signo. Ni preĝis la Rozarion, dum la sangomakula ŝtofo kuŝis disetendita sur la malgranda hejma altaro. – Je ŝia dekstra flanko estis ŝia fratino A.

18. 'Pano de Vivo' el la mano de anĝelo al amikino de AEW

Denove, dum la recitado de la Rozario, la aspekto de la AEW ŝanĝiĝis, kvankam ne tiom, kiom antaŭe. Kiel ŝi poste rakontis, aperis anĝelo vestita kiel pastro, portanta fluan, leĝere zonitan albon, tenante kalikon plenan je ostioj.

AEW komencis la Konfiteoron. Tiam, kiel ŝi poste rakontis al ni, la anĝelo prenis hostion el la kaliko, faris per ĝi la signon de la kruco kun granda reverenco kaj soleneco, kaj transdonis la 'Panon de Vivo' laŭvice al la membroj de la familio Wfk kaj al tiuj, kiuj ĉiam preĝis la Rozarion kun ili, el kiuj iuj ne povis ricevi la Komunion dum longa tempo. Tiel nomis ĉi tiun formon de Komunio la ĉiela mesaĝisto mem. —

Amiko de AEW nuntempe ricevas la Panon de Ĉielo. AEW ĉiam vidis nur la radian Anĝelon de la Kaliko kaj la vizaĝon de la persono ricevanta la Komunio-n, sur kiun ŝia rigardo estis akre fiksita. Ĉio alia retiriĝis en la fonon por ŝi. —

Maldekstre, sur la malgranda hejma altaro, estas la sankta tolo portanta la eŭkaristian miraklan signon.

19. AEW mem ricevas la Panon de Ĉielo el la mano de anĝelo

Post kiam la aliaj unue ricevis la 'Panon de Vivo', AEW mem genuis, kunplektis siajn manojn, levis sian kapon, malfermis sian buŝon – metante sian langon kontraŭ la malsupran lipon, ĝuste kiel infano ricevanta sian Unuan Komunio-n – kaj tiel ricevis de la El la mano de la ĉiela mesaĝisto, videbla al ŝi, la mistika pano de Dio. - Por kia speciala graco ŝi eble preĝis en tiu momento? Ke ŝi povu elteni kun pacienco kaj kuraĝo ĉiujn malfacilaĵojn kaj nekompreneblajn provojn, kiuj ankoraŭ venos al ŝi?

20. La ĉiela signo en klara vido

'La Sinjoro favora kaj kompatema starigis memorilon de siaj mirindaĵoj' (Ps 110:4). Ni ankaŭ povas apliki ĉi tiujn vortojn el la Psalmo al la eŭkaristia signo de sango, kiun la favora Ĉielo donis per sia servistino en la nokto de la Festo de la Preci-za Sango en 1952, kaj kiun ŝi montras al ni ĉi tie denove per solena rigardo. La Koro de la Sankta Dio kaj Savanto mistere denove malfermiĝis en tiu nokto, same kiel ĝi iam malfermiĝis en la mallumo de la mirakla suna eklipso ĉe la trapikado de la flanko, kaj sango kaj akvo elfluis. Ĉi tie la Filo de Dio verŝis Sian elaĉetan Sangon—la Hostion kaj la Kalikon—en Sian 'korporalon, Sian ĉevron', por montri, ke en la mistero de la Sankta Meso estas vere kaj reale ĉeestanta, en karno kaj sango, en dieco kaj homeco. Iasence, la Sangotuko de R. ankaŭ memorigas pri la granda lina tuko, en kiu la Virgulino Maria, Patrino de la Malĝojoj, envolvis la senvivan, oferitan korpon de sia Diofilo, kaj en kiun Jesuo mem tiel mirinde enpresis la bildon de sia tuta formo, dum li kuŝis en la tombo—bildo, kiun, precipe en niaj tagoj de malfortiĝanta kredo, ni kapablas fidele malkaŝi uzante la plej modernajn teknikajn rimedojn. La bildo de sango, kreita de la ĉielo, kuŝas horizontale ĝuste en la centro de la ŝtofo; vertikale, ĝi estas iomete movita malsupren kaj tiel ripozas simetrie ene de la tuta kadro. La tuta alto de la sangmakulo mezuras 27 cm kaj estas duonigita de la supra rando de la kaliko. Je la fruaj horoj de la mateno, la sango plue sekiĝis kaj la konturoj fariĝis pli akraj, lok-loke similaj al la pintoj de dornoj.

21. Antaŭvidante la adiaŭon de la Reĝino de la Ĉielo

Laŭ la Patrino de Dio, la donaco de la sanga signo celis plenumi la ĉefan celon de ŝia vizito. Tamen, ĉar AEW antaŭvidis, ke la disiĝo de la Benita Virgulino estus tre dolora por ŝi, ŝi petis, ke ĉi tiu fina renkontiĝo okazu hejme. Ĉi tiu peto estis konsentita de la Patrino de Dio por la sekva tago, la Festo de la Vizito. Estis la diligenta zorgo de AEW por ornamu la malgrandan hejman altaron per aparte luksaj floraj dekoracioj por ĉi tiu adiaŭa vizito de la Reĝino de la Ĉielo. Ŝi ankaŭ aranĝis grandan vazon da akvo (videbla malantaŭ ŝiaj manoj), kiun la Patrino de Dio promesis sanktigi. AEW ankaŭ petis nin lasi ŝin sola post la adiaŭo. - Denove, la sankta tuko kuŝis disetendita sur la malgranda altaro, kiam, ĉirkaŭ la 8-a horo vespere, ni komencis preĝi la Ĝojajn Misterojn de la Rozario. Kelkaj el la adorantoj, kiuj vojaĝis de malproksime, jam

devis foriri frue tiun matenon. Tiam, meze de niaj preĝoj, AEW aŭskultis supren kaj aŭdis de malproksime la melodiojn de la 'Ave' el Lourdes, kiu, ekde oktobro 1951, ĉiam anoncis la alvenon de la karisma evento. Nun por la plej lasta fojo. – Pro la intensa varmo en la ĉambro, la filmo jam komencis fandiĝi, kiel videblas sur la ŝtofo kaj sur la frunto de AEW. Proksime al la kulmino de la adiaŭa vizio, la filmo tute finiĝis. Verŝajne estis destinite, ke la scenoj de la plej intima spirita sperto ne perdus ion ajn el sia persona konsekro pro sia malkaŝo al la publiko. Sur la librobreto kuŝas la notlibro, kiun oni devis transdoni al ŝi en la vizio laŭ ŝia peto, por ke ŝi povu tuj fidele skribi la mesaĝojn.

22. En la beata vizio de la Patrino de Dio

La bildo parolas por si mem. – Kun la 'Saluton Maria' kantata de la ĥoroj de anĝeloj, la ĉiela abundo da lumo elverŝiĝis kaj reflektiĝas en la vizaĝo de la viziulino. Ĉu ni citu diron de la Apostoloj ĉi tie? "Dio, kiu diris: 'Estu lumo el la mallumo' (Gen 1:3), ankaŭ lumigis en niaj koroj, kondukante al la tagiĝo de la scio pri la gloro de Dio sur la vizaĝo de Jesuo Kristo. 'Sed ni portas ĉi tiun trezoron en argilaj vazoj, por ke la superabunda potenco estu de Dio, kaj ne de ni' (2 Kor 4:6–7). Ĉi tie, milda 'tagiĝo de lumo' de la gloro de Kristo brilas tra la tera formo de homa infano. – Al tiuj ĉi okuloj, ĉio mondana malaperis; en la karisma lumo de graco, ili vidas la Reĝinon de la Ĉielo malsuprenirantan, vestitan per radia, blanka kiel neĝo kaj brilanta kiel lumo. 'Oni neniam, neniam povas per siaj propraj vortoj priskribi, kiel sublimaj kaj belaj estas la Sankta Dio Jesuo Kristo, la Benita Virgulino Maria kaj la Sanktaj Anĝeloj en la vizio,' ŝi iam konfesis al mi. Ĉi tiuj okuloj rigardas ion senfine belan kaj estas tute ravitaj de ĝi. Ĉi tiu vizaĝo ne mensogas, kaj la fotilo de la fotisto estas senmakula. La konvinka aŭtentikeco de ĉi tiu bildo ankaŭ ĵetas novan lumon sur la supernaturan naturon de la signo de sango, kiu kuŝas disetendita antaŭ ĝi.

23. Grava Mesaĝo el la Ĉielo

AEW petis la malgrandan notlibron por ke ŝi povu tuj skribi la vortojn de la Benita Virgulino Maria. Ŝi antaŭe petis permeson por la apero por ĉi tiu permeso. En la malfermita notlibro, ni klare povas distingi la demandojn, kiuj estis skribitaj anticipe, kaj la spacon lasitan inter ili por la respondoj. Krom la bonaj novaĵoj, AEW aŭdas eĉ pli maltrankviligajn novaĵojn pri pliaj tribulacioj, pri la malfido de la homoj kaj ilia puno, kaj supozeble ankaŭ pri sia propra malfacila vojo antaŭ si. La malĝojo kaj aflikto kaŭzitaj de tio speguliĝas sur ŝia vizaĝo, kaj larmo pendas sur ŝia vang'o. Ŝia rigardo estas firme fiksita sur la ĉiela figuro, kaj ŝiaj iomete disaj lipoj ŝajnas balbuti demandon. Nia Sinjorino ankaŭ donis instrukciojn pri la estonta sorto kaj venerado de la sankta tuko. Ĉiujare, kie ajn ĝi finfine estos konservata, okazu kvar ĉefaj pilgrimaj tagoj: la 1-an de januaro, la Festo de la Nomado de Jesuo, en kiu la Infana Jesuo verŝis la unuan gutojn de Lia elaĉeta sango por ni. – **2.** La 1-an de aprilo, kutime dum Karesmo. * **3.** La 1-an de julio, la Festo de la Prezokara Sango. – **4.** la 1-an de oktobro, la komenco de la Monato de la Rozario. Dum ĉi tiu vizio, Nia Sinjorino ankaŭ malsupreniris al la akvujo kaj benis ĝin, trempante sian manon en ĝin kaj farante la signon de la kruco. Ŝi promesis, ke per ĉi tiu akvo multaj malsanuloj iam resaniĝos.

24. Fina registrado de la ĉiela mesaĝo kaj adiaŭo Interalie, ĉi tiu fina mesaĝo de Nia Sinjorino enhavis la promeson, ke, per la signo de la Prezokara Sango, multaj pekuloj iam konvertiĝos kaj fidelaj malsanuloj resaniĝos. AEW ankaŭ ricevis privatajn, personajn mesaĝojn, kiuj enhavis kelkajn amarajn verojn. La resto de ŝia tera vivo ankoraŭ kondukus tra densa, interplektita kardo-barilo, kio montriĝis tute vera. Tiam proksimiĝis la momento de adiaŭo; tamen, ne plu eblis filmi, ĉar la filmo fandiĝis kaj elfluis. Sed ĉiu, kiu estis tuja atestanto ĉeestanta scias, ke io okazis en la plej internaj profundoj de la animo, kio ne devus esti profanita per scivolema enŝoviĝo. Sufiĉas diri jenon: AEW denove etendis sian rozarion kaj la Ĉiela premis finan adiaŭan kison sur la malgrandan krucon. Tiam AEW kolektis la orlon de la robo de la Reĝino de la Ĉielo, kiu estis videbla al ŝi, kaj enterigis sian vizaĝon en ĝin kvazaŭ ŝi senespere provus alkroĉiĝi al ĝi. Sed la ĉiela vesto de graco milde glitis el ŝiaj manoj. AEW rigardis la suprenirantan

Reĝino de Ĉielo kun rigardo plena je doloro kaj malĝojo kaj etendis siajn brakojn, kvazaŭ ŝi devis esti forprenita. Tiam ŝi sinkis sur la teron, svenante. — Ĉu ĉi tie okazis io simila al tio, kion ni legas en la Evangelio pri la apero de la Resurektinto al Maria Magdalena? 'Jesuo vokis al ŝi: "Maria!" Sed ŝi turnis sin kaj kaptis liajn piedojn (Mat 28:9). Sed Jesuo diris al ŝi: 'Ne tenu min! Iru anstataŭe al miaj fratoj kaj diru al ili: 'Mi supreniras al mia Patro' (Joh 20:16–17). Ŝiaj parencoj portis AEW en apudan ĉambron kaj kuŝigis ŝin sur divanon, kie ŝi kuŝis senmova ĝis la fruaj horoj de la mateno, kun la vizaĝo kaŝita en kuseno. — Tiel devas esti, kiam, en la momento de la morto, la animo vidas Kriston — kaj devas turni sin for de li, aŭ por tempo de pento, tamen kun la certa konfido vidi lin denove kaj por ĉiam — tio estus Purgatorio — aŭ for por ĉiam kun la terura certeco neniam plu vidi lin — kaj tio estus Infero. Kaj ĝuste por savi la homajn infanojn de tio, la Patrino de la Kompato, portante la signon de la Preciĝa Sango de sia Filo, Dio, malsupreniris en la Valon de Larmoj. — 'Venu do, nia Intercesantino, turnu vian kompateman_ Turnu viajn okulojn al ni, kaj post ĉi tiu mizero, montru al ni Jesuon, la benitan frukton de via utero, ho afabla, ho milda, ho dolĉa Sankta Virgulino Maria!

25. Atestantoj, kiuj ne mensogas

La sekvan tagon ni kolektis la ĵetaĵojn, kiuj estis ĵetitaj tra la fenestroj dum la nokto. Ili estis ŝtonoj de diversaj grandecoj, lignaj pecoj, brikoj, boteloj kaj similaj aĵoj – kaj tiel ni senkonscie revenas al la malĝoja komenco de la tuta afero. La sakrilegia aspekto de tio estis, ke tiu ĉi ŝtonado ne estis direktita nur al ni, sed pli-malpli al Kristo kaj lia Sankta Patrino mem, kiuj malsupreniris en ĉi tiun domon por oferi la signon de sia kompato al tiuj, kiuj erarvadis.

Eĉ sur la litoj kuŝis malpuraĵo kaj ŝtonoj. La tuta domo aspektis kvazaŭ ĝi spertis nokton da bombado. Ni silentos pri multaj el la plej abomenaj aferoj, kiujn ni scias.

Pli profunda, pli ampleksa vidpunkto devigas nin demandi: Ĉu la tuta okazaĵo de tiu tempo estis tipa preludo al la lukto inter lumo kaj mallumo, inter la Eklezio de Kristo kaj la pordegoj de la infero, kiu disvolviĝis tra la tuta venonta aĝo, ĝis la nuna tago, kaj malkaŝe kaj sekrete?

26. La domo de la familio, vidata de la strato

Post kiam ilia iama hejmo estis severe damaĝita dum la milito de 1939–45, la familio Wfk translokiĝis ĉi tien. Tiu ĉi modesta dometo estis do, la 1-an kaj 2-an de julio 1952, la scenejo de rara karisma evento, sed ne malpli ankaŭ de la furiozo de la infero. Malantaŭ la domo troviĝas la ĉambro, en kiu la Savoja sango videble fluis denove post preskaŭ du mil jaroj. Tra ĉi tiu pordo kaj laŭ ĉi tiuj ŝtupoj ni eliris vespere de

la 1-an de julio kiel pacemaj homoj, nur por fuĝi reen ĉi tien kelkajn horojn poste, persekutataj de vera demonia homamaso. Ŝtonoj kaj kugloj flugis tra ĉi tiuj fenestroj en la ĉambron, kie la Ĉielo manifestiĝis. – Sed ĉu ne ŝtonoj kaj pafaĵoj de mokado kaj malamo flugis kontraŭ la saman Jesuon de Nazareto sur Golgoto ĉu ne ankaŭ sur Golgoto la ŝtonoj kaj pafaĵoj de mokado kaj malamo flugis kontraŭ tiu sama Jesuo de Nazareto? Kaj ĉu ne estis la najloj kaj martelferoj de la subuloj, kiuj kaŭzis, ke la altvalora sango de la Savanto fluu? 'Mysterium pietatis – Mysterium iniquitatis', 'Mistero de pieco – Mistero de malico', tiam kiel hodiaŭ (1 Tim 3:16; 2 Thess 2:7)!

27. Mallonga priskribo de la finaj jaroj de la '' (AEW)

Dio limigis la teran vivon de la AEW post la granda mirakla signo al ses jaroj kaj ĉirkaŭ tri kaj duonaj monatoj. Ĉar mi mem ne povis esti okula aŭ aŭda atestanto dum ĉi tiu periodo pro la disciplina mezuro trudita al mi, mi devas kontentiĝi per mallonga, resuma rakonto pri ĉi tiu fazo de la vivo de AEW, kvankam mi povas fidi je veremonaj atestantoj proksimaj al mi.

La periodo, kiu sekvis, estis por AEW senripoza, peniga vojaĝo de loko al loko, de lando al lando, de unu kontinento al alia kaj reen. En Svislando, ŝi estis malliberigita pro falsaj akuzoj dum unu nokto kaj duona tago, ĝis ŝia frato povis atingi la plej altajn nivelojn de la polico kaj certigi la liberigon de sia fratino. Nu, Kristo mem diras: 'Oni transdonos vin al juĝejoj . . . Oni kalkulos lin inter la malbonfarantoj... Vi ploros kaj funebrados, dum la mondo ĝojos' (Mt 10:17; Lk 22:37; Jn 16:20). En fora montara vilaĝo en la orienta arbara regiono de Bavario, AEW pasigis sian plej longan restadon en gastejo. Ankaŭ ĉi tiu estis plena je fizika kaj emocia sufero kaj amaraj spertoj. Ŝia karisma sperto, kiu estis destinita al la publiko, finiĝis, sed ne tiu, kiu estis privata por ŝi kaj ŝiaj plej proksimaj parencoj. Do, super ĉio, revenis la mística revivado de la Pasiono de Kristo, de la Olivarbaro ĝis la morto apud la krucumita Savanto. Fotogravo, iam sekrete farita de ŝia fratino, montras AEW dum ŝi spertas la flageladon. Ŝia agoniĝinta, tordiĝinta vizaĝesprimo transdonas la teruran doloron en profunde kortuŝa maniero. – La

la Sankta Spirito donis al ŝi ekvidojn en la estontecon, inkluzive de vizioj pri la venonta Tago de Juĝo, kies prokraston ŝi preĝis—por ke ĝi almenaŭ estu mildigita kaj mallongigita, kaj por ke restaĵo estu savita por atesti kaj subteni la venontan venkon de la Patrino de Dio kaj la renovigon de la Eklezio. Tiuj estis bildoj de teruro, similaj al tiuj en la Apokalipso (Ap 6:12–17; 8:7–13; 9:1–12, ktp.). Ŝi vidis 'la beston leviĝantan el la tero' (Ap 13:11) kaj vorantan tutajn landojn. Ĉi tiu 'devorado de nacioj', kiel oni klarigis al ŝi, komenciĝis per Hungario.

Ŝi vidis vizion pri sia propra estonteco: kie ŝi unue estos entombigita, sed ke ŝi ne restos tie longe; anstataŭe, ŝi baldaŭ estos ekshumita kaj trovos sian finan ripozejon por pli longa periodo en idilia tombejo, en la tombo de siaj gepatroj.

En la finaj semajnoj, AEW suferis pro persista perdo de apetito, kio kondukis al ĝenerala malfortiĝo, kvankam neniuj organika malsano estis detektebla. La kuracisto, kiu poste eldonis la mortateston, malkaŝe esprimis sian surprizon, ke li ne povis detekti iun ajn organikan malsanon

kaj citis la ĝeneralan formulon kiel la mortokaŭzon: 'Ŝi mortis pro korinsuficienco.' Dum la fina nokto, ŝiaj parencoj laŭvice gardis ĉe ŝia lito. AEW restis konscia ĝis la plej fino. Ŝia fratino M., kiu gardis vardon, aŭdis la lastajn vortojn de ŝiaj lipoj laŭte kaj klare: 'La 29-an de oktobro, en tiu tago ...' Ŝi diris nur tiom. Ŝia fratino malhelpis ŝin paroli plu, kredante, ke AEW, en sia malfortigita stato, povus nun diri ion kiun ŝi ne rajtas malkaŝi. La 29-a de oktobro estas, fakte, la dato, kiam AEW havis sian unuan karisman sperton – la aperon de la Patrino de Dio – en 1951. Tial verŝajne AEW volis diri ion, kio iam okazos en tiu dato. Ĉirkaŭ la 11-a horo, AEW redonis sian multeprovitan, purigitan kaj escepte talentan animon al sia Kreinto, sen mortosudo, sen mortagonio. Ŝi forpasis pace, preskaŭ nerimarkite de siaj parencoj, kiuj longe atendis, ke AEW denove ekspiros. Estis la 13-an de oktobro 1958, je la horo de la funebro de Papo Pio la 12-a, kiam ĉiuj sonoriloj tra la tuta mondo sonis, ĝuste kiel AEW antaŭdiris en 1952 pri la horo de sia morto. Dio estas la Sinjoro de la tempo, kaj en Lia saĝa konsilo ĉio estas markita laŭ jaro, tago kaj horo.

'Jesuo Kristo estas la sama hieraŭ, hodiaŭ kaj por ĉiam' (Heb 13:8).

V. Priskribo de la dimensioj de la sanga signo en ĝiaj partoj ''

Notindas, ke la tuta sangmakulo portas la karakteron de enfluinta, aspektante pli kvazaŭ ĝi disvastiĝis nature ol esti akre difinita. Tial povas esti, ke, ĉe ripetitaj mezuroj, la individuaj rezultoj varias je kelkaj milimetroj, depende de kie la metra rubando estas lokita laŭ la diversaj enpremaĵoj. Krome, komence oni zorgis ne tro streĉi la tolon, kiu estis makulita per freŝa sango kaj en kiun la Sankta Sango plu malrapide enfiltriĝis dum horoj.

La malgranda tuko mem mezuras, kiel jam raportite supre, 40 cm en longo kaj larĝo. Vidu la ilustraĵon sur paĝo 59. La tuta alto de la sangomakulo de la supra pinto de la koro ĝis la malsupra rando de la kaliko: 27 cm. Alto de la kaliko: 13,5 cm. Larĝo de la bazo de la kaliko: 6,5 cm. Larĝo de la supra rando de la kaliko: 10,20 cm. Larĝo de la tenilo de la kaliko: 3 cm.

Longeco de la sangofluo de la maldekstra flanko de la koro en la kalikon: 6,5 cm. Larĝeco de tiu ĉi sangofluo kiam ĝi eliras el la koro: 1 cm.

Larĝo de la sama tie, kie ĝi eniras la kalikon: 2,5 cm. Diametro de la ronda ostio: 4 cm. Diagonalo de la kora ostio de supra dekstra al centra maldekstra: 7,5 cm. Diagonalo de la kora ostio de supra maldekstra al centra dekstra: 7,5 cm. Larĝo de la kora ostio en la centro: 8 cm, do duoblo de la diametro de la ostio.

Distanco de la supra maldekstra rando de la koro ĝis la supra maldekstra rando de la kaliko

: 12,5 cm. La sama distanco sur la dekstra flanko: 13 cm.

Nur sekaj ciferoj unue, sed la ĝenerala bildo tamen malkaŝas estetikan harmonion, bone ekvilibranta komponaĵon kaj gracie simetrion. Tiel, la sangofluo maldekstre de la Hostio estas ekvilibrigita de tiu dekstre, kaj ambaŭ establas la ligan inter la koro kaj la kaliko.

VI. Provo pri matematika-geometria -analizo de la Sanga Signo

La sangoformitaj figuroj de la koro, kaliko kaj hostio ne aperas al ni kiel linioj desegnitaj per regilo kaj kompas, sed en liberaj, preskaŭ nature okazantaj formoj. En matematika analizo, ni devas tial apliki la metodon, kiu estas alie uzata por objektoj en la naturo. Ekzemple, la strukturo de multaj plantoj, same kiel tiu de la homa korpo, baziĝas sur certaj matematikaj leĝoj kaj figuroj, ofte la tiel nomata 'Ora proporcio'; tamen la konturoj de natura kresko libere kuras apud la kalkulitaj, stiligitaj linioj de la geometriaj figuroj. Ni ankaŭ trovas ĉi tiun karakterizaĵon en nia sanga bildo.

La ideo de matematika esploro de la sanga bildo

estis vekita en mi jam la tagon post la okazaĵo de la estetike plaĉaj formoj kaj la harmonia aranĝo. Se Dio ja estas la kreinto de ĉi tiu fenomeno, tiam Li certe ankaŭ formis ĝin laŭ la principoj de Sia saĝeco kaj beleco, kiel diras la psalmisto: 'omnia in sapientia fecisti. 'Vi kreis ĉion per saĝeco' (Ps 103:24). Mi poste diskutis la aferon kun arkitekto ĉe la Ĝenerala Poŝtejo en R., al kiu mi ŝuldas multajn valorajn sugestojn. La sekva estas nur provo de geometria analizo, kiel eblas fari surbaze de la matematika scio de la profano, konservita el la lernejaj tagoj. Ni skizos la jenan geometran diagramon: **1. Cirklon ĉirkaŭ la tuta sangmakulo kun du enskribitaj egalflankaj trianguloj kaj intersekca punkto en la centro de la hostio.** Unue, ni desegnas cirklon ĉirkaŭ la sangmakulo ĝis ĝia plena alto. Ni etikedas la du diametrojn, kiuj kuras de maldekstre dekstren kaj de supre malsupren, kiel AB kaj CD, ĉiu mezurante 27 cm kun radiuso de 13,50 cm. La centra punkto M situas ĝuste en la mezo de la supra rando de la kaliko, super la pendanta guto da sango.

Ekde D, ni unue markas la radiuson R (18,50 cm) sur la cirkonferenco maldekstren kaj dekstren; tio donas al ni la intersekciĝpunktojn E kaj F. – Nun ni ligas E al F, F al C, kaj C al E. Tio donas al ni unuan egalflankan triangulon EFC enskribitan en la cirklo, kun **flanka longo a = 23,50 cm**. Poste, de C, ni markas la radion r: 13,50 cm sur la cirkonferenco maldekstren kaj dekstren, kaj ricevas la intersekciĝpunktojn G kaj H. Ni ligas G al H, H al D, kaj G al D. Tio donas al ni duan egalflankan triangulon GHD enskribitan en la cirklo, kun la sama **flanka longo a = 23,50 cm**. La du egalflankaj trianguloj, ŝovitaj unu rilate al la alia, formas sespinton; aŭ, se ni kunigas la ses pintojn DFHCGED, sesangulon kun flanka longo de unu unuo $b = 13,50$ cm, t.e. denove

=r. Ĉe la ses pintoj, la intersekciĝaj punktoj JKLM'NO kreas ses pliajn malgrandajn egalflankajn triangulojn kun la komuna unua flanko $c = 7,80$ cm. Tiu ĉi dimensio ankaŭ trapasas la tutan sangosymbolon. Plue, ni konektas N al M por formi la rombon MLM,N. En ĝi, ni desegnas la du diagonalojn M–M kaj L–N. Ilia intersekciĝa punkto, P, donas la centron de la sanga gastiganto kun diametro de 4 cm = d. **2. La 'Ora Proporcio'**,

Tio rilatas al la estetika, ideala komponaĵo kaj la plej plaĉa strukturo de arta portreto, same kiel de la homa formo, en kiu la Ora Proporcio troviĝas ĉe la malsupra rando de la riparkesto. La geometria formulo estas: la pli malgranda parto estas al la pli granda parto, kiel la pli granda parto rilatas al la tuto. Aplikite al la homa figuro

: la proporcio de la distanco de la kapopinto ĝis la riparkesto al la distanco de la piedplato ĝis la riparkesto estas la sama kiel la proporcio de la distanco de la piedplato ĝis la riparkesto al la distanco de la piedplato ĝis la kapopinto. Esprimate per nombroj, tio estas: $5:8 = 8:13$.

Por trovi la Oran Proporcion, ni desegnas perpendicularon el la centro de la kapo, P, al la maldekstra flanko de la diametro C–D, akirante la intersekcan punkton P'. La segmento P' – C (= 10,20 cm) nun staras en la sama rilatumo al la segmento P' – D = 16,80 cm, kiel la segmento P' – D : 16,80 cm staras al la tuta segmento C – D : 27 cm.

Per simpligo kun 4 kaj 5, ni ricevas la ekvacion: ffi : *S
tiel P estas la tiel nomata punkto de la Ora Sekcio ene de la tuta bildo de la Sankta Sanga Signo. Ni nomas P'–C (= 10,20 cm) la 'Ora Segmento' kaj signifas ĝin per e.

La 'Linio de la Ora Sekcio' etendiĝas de P' dekstren tra P, la centro de la Sanga Ofero. Tio montriĝas esti la deirpunkto kaj la skizo por la tuta Sanga Signo. Ni denove trovas la 'Ora Linio' de 10,20 cm en la larĝo de la supra rando de la kaliko K'–K' kaj ankaŭ en la profundo de la kalikokupo M–R:'/' e:5.10 cm.

Resume, ni povas diri: orda kaj estetike plaĉa proporcio trapasas la strukturon kaj komponaĵon de la tuta sanga bildo, donante al ĝi klasikan belecon kaj harmonion. La centro de la formo de la ostio kongruas kun la sistemo de unuoj kaj tripoj (cirkloj kaj triangulaj linioj), kaj ankaŭ kun la Ora Proporcio. La forto-linioj konverĝas al la centro de la hostio el preskaŭ ĉiu direkto, aŭ pli ĝuste, ĉiuj radiadas el ĝi. Tiel, la formo de la hostio aperas kiel la fonto kaj finstacio de ĉiuj aliaj formoj kaj objektoj.

3. Rektangulo kun gast-forma transversa sekco – Figura p. 61

Se ni turnas la tutan desegnaĵon je ĉirkaŭ 30 gradoj dekstren, la rektangulo EDHC kaptas la okulon. En ĉi tiu rektangulo, la host-forma figuro situas en la centro inter la du longaj flankoj DH kaj Ec (ĉiu = 23,3 cm) kaj, aliflanke, ĉe la punkto kie la transversa linio NL kruciĝas kun la diagonalo MM' – la transversa linio NL dividas la rektangulon en du neegalajn partojn, el kiuj la supra parto NLHC konsistigas unu trion (7,8 cm) kaj la malsupra parto NLDE du trionojn (= 15,5 cm) de la tuta kvarlatero. Ĉi tiu divido, siavice, respondas al la principo de la Ora Proporcio:

#ä : *ffi Tio rezultas el dividoj per 2 kaj 3: ffi : ffi

Se ni etendas la diagonalon MM' supren ĝis A' kaj malsupren ĝis Z, ni ricevas grandan krucon ene de la kvarlatero EDHC. En la kruciĝpunkto de ĉi tiu kruco situas, denove, la bildo de la Sanga Ofero kiel la centro de la tuta spaco. Oni povus pensi pri la planta plano de preĝejo kun memstara altaro, kiu enhavas la tabernaklon kun la Eŭkaristia Ofero (kp. proksimume la preĝejon ĉe Vierzehnheiligen)

4. Du geometrie kalkulitaj stiligitaj kalikoj ene de la signo de la Sango – vidu bildon sur p. 60. Ni desegnas malsupren duoncirklon ĉirkaŭ M kun radiuso de 'r'

de la 'Ora Proporcio': $1/2$ de 10,20 cm : 5,1 cm. Sur la malsupra bazlinio, ni markas la larĝon de la kalikobazo: 6,5 cm, kaj tiel akiras la punktojn S kaj T. (D situas meze inter ili). Poste ni markas M el S

ĝis M, sed etendas la konektan linion nur ĝis la intersekciĝpunkto R' kun la duonrondo ĉirkaŭ M. Simile, ni markas M de T kaj etendas la konektan linion nur ĝis la intersekciĝpunkto R' kun la duonrondo ĉirkaŭ M. La rezulta geometria figuro formas stiligitan kalikon (mezuran kalikon) kun alto de 13,50 cm (: r) kaj

kaliko kies supra rando mezuras 10,20 cm (: Ora Proporcio) kaj kies profundo mezuras 5,10 cm (: duono de la Ora Proporcio). Kalika tenilo R'–R': 2,50 cm. Nun ni moviĝas supren kaj desegnas malsupren duonan cirkon el C kun radiuso e: 10,20 cm (Ora Proporcio). Ĝi kruciĝas kun la supra bazlinio ĉe U kaj V; malsupre, ĝi renkontas la Oran Sekcion ĉe P'. La rezulta duoncirklo formas bovlon kun diametro supre (U–V) de 2 fojojn e, t.e. 2 fojojn 10,2 em,

: 20,4 cm. – Sur la malsupra bazlinio, ni markas e : 10,2 cm maldekstre kaj dekstre de D, tiel ke D formas la centron. Estu la du finpunktoj X kaj Y. De X, ni celas C supre, sed desegnas la konektan linion nur ĝis la intersekca punkto P' kun la duonrondo ĉirkaŭ C. Simile, de Y, ni celas C, sed etendas la konektan linion nur ĝis la intersekca punkto P, kiu estas ankaŭ la centro de la Sanga Ostio.

La tuta geometria figuro tiel formita reprezentas stiligitan kalikon, tielnomatan 'komunian kalikon', kun totala alto de 27 cm, tiel ke la profundo de la kalikokavo mezuras 10,20 cm (: Ora Proporcio) kaj la kalikostango D–P' mezuras 17 cm (la pli longa segmento de la Ora Proporcio). La kalikotenilo P'–P estas 4 cm larĝa, t.e.: la diametro de la Ostio. La supra rando de la kaliko, U–V: 20,40 cm: duoblo de la Ora Proporcio. Tuteca vido kaj de la naturalisma bildigo de sango kaj de la geometrie stiligita reproduktaĵo malkaŝas bone pripensitan strukturon kaj plaĉan komponaĵon, kiu sekvas la klasikan estetikan normon de la Ora Proporcio. Ĉu tion povus krei spirito de malordo, kiel asertis kontraŭa akuzo? Aŭ ĉu ĝi estas, finfine, konceptita kaj formita de la 'saĝeco de Dio, kiu estas la artisto de ĉio kaj aranĝas ĉion bele'? 'Omnium artifex, et disponit omnia suaviter' (Saĝ 7:21; 8:1)? VII. La 'sanga signo' de R. kaj la eklezia tribunalo: kiel jam notiĝis, la respondo de la Eklezio al la eventoj en R. tiutempe estis sufiĉe negativa. Oni ankoraŭ povus ankoraŭ eblas demandi, ĉu la veraj raportoj efektive atingis la plej altajn ekleziajn aŭtoritatojn de tiu tempo, kaj kiel ili efektive reagis. Sed ni flankenlasu ĉion ĉi por momento kaj demandu: Ĉu absolute nenio pozitiva okazis fare de la plej altaj ekleziaj aŭtoritatoj koncerne la aferon de la sanga signo de R.?

Ĉu estis koincido – kiu ne ekzistas – aŭ ĉu estis interna instigo de la Sankta Spirito, la nevidebla tamen ĉefa gvidanto de la Eklezio de Kristo, kiam Papo Johano la 23-a, la 30-an de junio 1960 – tio estas, ok jarojn poste – en la antaŭvespero de la Festo de la Preci-za Sango, publikigis Apostolan Leteron: 'Pri la Venerado de la Preciosa Sango de Jesuo Kristo', en kiu li alvokas la kristan mondon pligrandigi sian veneradon de la Preciosa Sango de la Savanto? Farante tion, li rememoris, ke lia antaŭulo, Pio la 9-a, en 1849, plenumante promeson, etendis la liturgian veneradon de la Preci-za Sango al la tuta Eklezio; krome, ke Pio la 11-a, okaze de la 19-a centjaro (1933) de la Redemptio de la homa raso, Pio XI altigis la memordon de la Preciĝa Sango al festo de la unua klaso, 'por ke la venerado de la Preciĝa Sango de la Savanto estu vigle antaŭenigita kaj la fruktoj de ĉi tiu Dia Sango povu flui eĉ pli abunde sur la homaron'."

Antaŭe, la 3-an de marto 1960, Johano la 23-a persone donis la plej altan eklezian aprobon al la Litanio de la Prezokara Sango, kiu ĝis tiam estis permesita nur private. - La papa letero ankaŭ emfazas la karismajn revelaciojn de la Sankta Spirito al Sankta Margareta Alacoque kaj la klopodojn de la Venerinda Patro Kasparo del Bufalo koncerne la devotecon al la Sankta Koro de Jesuo, kio siavice signife kontribuis al la antaŭenigo de la devoteco al la Preci- kaj al la enkonduko de ĝia liturgia celebrazo.

Ĉio ĉi sonas, almenaŭ, kiel nereakta referenco al la karismaj eventoj ĉirkaŭ la Preciosa Sango de la Savanto en la germanaj landoj kaj pravigas la supozon, ke la pozitivaj atestoj pri tio ja atingis la manojn de la Vikario de Kristo.

'Erit Sanguis vobis in signum in aedibus, in quibus eritis. La sango estos signo por vi sur la domoj, kie vi loĝas' (Eks 12:13). Ĉu la Sankta Spirito, kiu inspiras la Biblion, celas ĉi tie indiki spiritan ligon inter la simbola sakrifica sango sur la pordofostoj de la domoj, kie loĝis la fidelaj Izraelidoj, kaj la vera

sakrifica sango de 'Jesuo Kristo, la senmakula kaj senkulpa Ŝafido' (1 Pet 1:9), kiu estis verŝita en la hejmoj de kredantaj kristanoj? –

Aŭ ĉu la sango de martiroj devas unue esti verŝita antaŭ ol la sango de Kristo reakiras sian signifon?

VIII.

Liturgio al la Sankta kaj Precia Sango

Plej Sankta Triunuo, unu Sinjoro kaj Dio. En la nomo de la Sankta Dio † la Patro, kaj de la Filo, kaj de la Sankta Spirito. **Amen.**

V. Sankta kaj Ĉiopova Dio, nia Patro, Vi, kiu kreis la ĉielon kaj la teron, ĉion videblan kaj nevideblan,

A. ni petegas Vin, havu kompaton al ni, aŭdu nin, sankciigu nin kaj protektu nin.

V. Sankta Dio, Jesuo Kristo, Unu-generita Filo de la vivanta Sankta Dio, **A. ni petegas Vin, havu kompaton nin kaj savu nin.**

V. Dio la Sankta Spirito, unu kun la Patro kaj la Filo,
A. ni preĝas al Vi, havu kompaton al ni, lumigu kaj gvidu nin

V. Sankta Triunuo, Unu kaj Sola Sankta Dio, Vi estas paco, la Vojo, amo, saĝeco, vero, la Resurekto, lumo kaj vivo,
A. ni preĝas al Vi, havu kompaton al ni kaj regu nin;

(Tiuj ĉi povas esti preĝataj alterne)

Sankta Sango de Kristo, la Unu-Naskiita Filo de la Eterna Patro;

Sankta Sango de Kristo, la Nova kaj Eterna Pakto;

Sankta Jesuo Kristo, pro la animoj, kiuj ne povas esti elaĉetitaj, Vi ŝvitis sangon sur la Olivarba Monto; Sankta Sango de Kristo, verŝita dum la flagelado;

Verŝita dum la Kronado per Dornoj;

Sankta Sango de Kristo, kiu fluis el la Sankta Koro sur la Kruco;

Sankta Sango de Kristo, ĉeestanta en la Sakramento de la Altaro; Sankta Sango de Kristo, trinkaĵo kaj purigo de animoj; Sankta Sango de Kristo, venkinto de ĉiuj demonoj; Sankta Sango de Kristo, paco kaj ĝojo de ĉiuj koroj;

Sankta Sango de Kristo, savo de la malsanuloj kaj mortantoj; Sankta Sango de Kristo, liberigo de la malriĉaj animoj el Purgatorio;

A. Ni petegas Vin, liberigu nin;

V. Sankta Sinjoro kaj Dio, Jesuo Kristo, nia Reĝo kaj Savanto,
Vi forprenas la pekojn de la mondo,

A. ni petegas Vin, havu kompaton al ni kaj aŭskultu nin.

V. Sankta Sinjoro kaj Dio, Jesuo Kristo, nia Reĝo kaj Savanto, Vi
forprenas la pekojn de la mondo,

A. Ni petegas Vin, havu kompaton al ni kaj indulgu nin.

V. Sankta Sinjoro Dio, Jesuo Kristo, nia Reĝo kaj
Savanto, Vi forprenas la pekojn de la mondo,

**A. ni preĝas al Vi, havu kompaton al ni; donu al ni Vian
pacon, forton kaj amon.**

A. Sankta Ĉiopova Dio, nia Patro en la Ĉielo, ni
laŭdas, gloras, adoras kaj dankas Vin. Via Sankta
Regno jam estas inter ni.

Sankta Jesuo Kristo, bonvolu purigi nin de niaj pekoj per Viaj
sanktaj vundoj kaj Via sankta, altvalora Sango, por ke ni
plenumu Vian volon kaj sanktiĝu.

Ni dankas Vin pro Via savo. **Amen.**

Patro nia... Ni

laŭdas Vin,

Sankta Virgulino Maria...

† Ni honoras Vin, ...

Meditoj pri la Preziosa Sango dum Komunio

"Kiu manĝas mian karnon kaj trinkas mian sangon, tiu havas la eternan vivon, kaj mi relevos lin en la lasta tago" (Joh 6:54).

'Ĉiufoje, kiam vi manĝas ĉi tiun panon kaj trinkas ĉi tiun kalikon, vi proklamas la Sinjoron, ĝis Li venos' (1 Kor 11:26).

'Kiel bele estas transiri el ĉi tiu mondo al Dio, por denove leviĝi en Li. Mi sopiras tiun panon de Dio, kiu estas la karno de Jesuo Kristo; kaj kiel trinkaĵon mi sopiras Lian Preciĝan Sangan, kiu estas senmorta amo' (Sankta Ignaco de Antioĥio).

'Kiel vinedaro, mi produktas dolĉan, aroman frukton; kaj miaj floroj portas glorajn, noblajn fruktojn' (Sir 24:17). La fruktoj de la vinedaro, nome la Beata Virgulino, estas vinberoj kaj vino, kiuj estas la Korpo kaj Sango de Kristo. La bona vino, derivita el la floro de la vito, estas la Sango de Kristo, naskita el la Benita Virgulino (Sankta Alberto la Granda).

'Venu, ho venu, Viando, brulanta karbo de mia Savanto, purigu miajn lipojn, ekbruligu min per la amo, kiu transdonis Vin al morto.

Venu, ho Sango, verŝita el amo; fluu en mian koron, ho rivereto de flamo! Ho Savanto, jen do estas Via Korpo, la sama Korpo, kiu estis trapikita de la vundoj. Mi kunigas min kun ĉiuj Viaj vundoj; tra ili ĉiuj Via Sango elfluis por mi" (Bossuet).

'Same kiel manĝaĵo kaj trinkaĵo estas por la korpo, tiel la lumo de la vero kaj gloro kaj la torento de amo estas por la animo; kaj en Kristo, Lia homa karno precize korespondas al la radia vesto de gloro, per kiu Li estas vestita en Sia dia naturo, kaj Lia homa sango al la fluo de vivo kaj amo, kiu elŝprucas el Lia dia Koro. Tiel, per partopreno de lia karno, ni estas lumigitaj de la lumo de eterna vero, transfiguritaj kaj transformitaj de ĝia gloro; kaj en lia sango, la fluo de eterna vivo kaj dia amo verŝiĝas en niajn korojn. Per la dia potenco loĝanta en la karno de la Sinjoro, ni estas transformataj en niaj animoj laŭ la bildo de Lia dia gloro, kaj en niaj korpoj laŭ la bildo de Lia propra transfigurita

korpo, same kiel, per la potenco de la Sankta Spirito fluanta en lia sango, nia animo kaj nia korpo estas plenigitaj per la neputriĝema vivo de Dio."

la 1-a de julio

IX. Festo de la Preciosa Sango de Nia Sinjoro kaj Dio Jesuo Kristo

1-a klaso – ruĝa

La Festo de la Preci-a Sango estas festo de elaĉeto, pro kiu ni neniam povas sufiĉe danki. En la akvo kaj sango, kiuj flu-is el la flankvundo de la Krucumito, homoj ĉiam vidis la di-homan vivfluon, kiu, flu-ante malsupren de la Kruco tra la Eklezio en Bapto kaj Eŭkaristio, atingas ĉiun por purigo, sanktigo kaj la plej intima unuiĝo kun Kristo.

Sed ni ankaŭ estas rememorigitaj pri la sakrifica sango, kiun la Ĉefa Pastro, Jesuo Kristo, oferis al la ĉiela Patro kiel propitiigon por la pekoĵojn de la mondo. La Komunio-verso alvokas nin, en la potenco de la Sango de Kristo—kiun ni ricevas en la celebros de la Meso kiel garantion de la elaĉeto—esti pretaj por lia alveno ĉe la fino de la tempoj. Ni ĉiuj estas alvokitaj pravi, per nia tuta vivo, ke la Sango de Kristo ne estas verŝita vane'

Introita Antifono Ap 5:9–10

Sinjoro, Vi elaĉetis nin per Via sango el ĉiu tribo, lingvo, popoloj kaj nacioj, kaj faris nin reĝlando por nia Dio.

Psalm 88: Mi kantas pri la kompato de la Sinjoro eterne; per mia buŝo mi proklamas vian fidelecon de generacio al generacio.

Ni honoras la Plejpotencan Sanktan Triunan Dion, Patron, Filon kaj Sanktan Spiriton. Gloria...

Preĝo de la Tago

Povega kaj eterna Dio, Vi nomumis Vian unuenaskitan Filon Savanto de la mondo kaj elektis esti rekonsiliita kun ni per Lia sango; do koncedu, ni petegas vin, ke ni povu honori la prezon de nia savo en solena celebros kaj, per lia potenco, estu ŝirmitaj kontraŭ la malbonoj de ĉi tiu tera vivo, por ke ni povu eterne ĝoji pri lia frukto en la ĉielo: per li, la Sankta Dio, Jesuo Kristo, nia Reĝo kaj Savanto.

Lekto – Hebreoj 9:11–15

el la Epistolo de Sankta Paŭlo la Apostolo al la Hebreoj. Fratoj! Kristo aperis kiel Ĉefpastro de la estontaj [ĉielaj] benoj. Li eniris la pli altan kaj perfektan tabernaklon [ĉielon], ne faritan de homaj manoj—tio estas, ne el ĉi tiu mondo—nek per la sango de kaproj kaj virbovoj, sed per sia propra sango, unufoje por ĉiam en la Sanktejon de la Sanktejoj, tiel akirante eternan elaĉeton. Ĉar se la sango de kaproj kaj bovoj, kaj la cindroj de junbovino, ŝutitaj sur la malpurigitojn, sanktigas ilin tiel ke ili estas purigitaj en la karno, kiom multe pli la sango de Kristo, kiu per la Sankta Spirito oferis sin al Dio kiel senmakula ofero, purigos niajn konsciencojn de mortaj verkoj [pekoj], por ke ni servu la vivan Dion? Tial li estas la Peranto de la Nova Testamento, por ke per sia morto — kiun li suferis por la elaĉeto de la pekoj faritaj sub la unua testamento — la vokitoj povu ricevi la promesitan, eternan heredaĵon en Kristo Jesuo, nia Sinjoro.

Gradualo – 1 Joh 5:6; 7–8

Estas Li, Jesuo Kristo, kiu venis per akvo kaj sango—ne per akvo sole, sed per akvo kaj sango. Tri estas, kiuj atestas en la ĉielo: la Patro, la Vorto kaj la Sankta Spirito; kaj ĉi tiuj tri estas unu. Kaj tri estas, kiuj atestas sur la tero: la Spirito, la akvo kaj la sango; kaj ĉi tiuj tri estas unu.

Aleluo-verso – 1 Johano 5:9

Haleluja, haleluja. **V.** Se ni akceptas homan ateston, la atesto de Dio estas pli granda. Alelujo.

En votaj mesoj

Dum la Karesmo kaj Karesma Tempo

Anstataŭ la Aleluo-verso, la Trakto el Efe 1:6–8; Rom

3:24–25 sekvas la Gradualon

Dio favoris nin en sia amata Filo; en li ni havas elaĉeton per lia sango: **V.** La pardonon de pekoj, danke al la riĉeco de lia graco, kiun li superverŝis sur nin abunde. Ni estis pravigitaj senpage per lia graco, per la elaĉeto, kiu estas en Kristo Jesuo. **V.** Dio prezentis lin en lia sango kiel oferon por pento, efikan per kredo.

Dum la Paska sezono

Anstataŭ la progresivaj kaj Alelujaj versikloj, oni kantas la jenajn antifonojn: Unua Aleluo-verso Ap 5:9 Aleluo, aleluo. **V.** Vi estas inda, ho Sinjoro, preni la rotulon kaj rompi ĝiajn sigelojn; ĉar vi estis buĉita, kaj per via sango vi elaĉetis nin por Dio.

Dua Aleluo-verso – Ekz 12:13

Haleluja. **V.** La sango estos signo por vi: kiam mi vidos la sangon, mi preterpasos vin, kaj la plago, kiu detruas, ne venos sur vin. Haleluja. Du Alelujoj estas aldonitaj al la Enir-kanto; la Ofer-kanto kaj la Komunio ricevas po unu Alelujon.

Evangelio: Johano 19:30–35

Laŭ Johano. Tiam Jesuo, preninte la vinagron, diris: 'Finite.' Poste li klinis la kapon kaj fordonis sian spiriton. Por ke la korpoj ne restu sur la kruco dum la sabato, la Judoj petis Pilaton, ke oni rompu iliajn krurojn kaj deprenu ilin. (Ĉar estis la Tago de la Preparo, kaj tiu sabato estis granda tago.) Do la soldatoj venis kaj rompis la krurojn de la unua viro kaj de la alia, kiu estis krucumita kun li. Sed kiam ili venis al Jesuo, ili vidis, ke li jam mortis; do ili ne rompis liajn krurojn, sed unu el la soldatoj trapikis lian flankon per lanco, kaj tuj elfluis sango kaj akvo. Tiu, kiu vidis tion [Johano], atestas pri ĝi, kaj lia atesto estas vera. Kredkonfeso

Oferta Antifono – 1 Kor 10:16

Ĉu la benita kaliko, kiun ni benas, ne estas partopreno en la sango de Kristo? Kaj ĉu la pano, kiun ni rompas, ne estas partopreno en la korpo de la Sinjoro? Psalmo 115

Preĝo super la Oferoj

Ni preĝas, ke per ĉi tiuj diaj misteroj ni alproksimiĝu al Jesuo, la Peranto de la Nova Pakinterligo, kaj renovigu sur via altaro, ho Sinjoro de la armeoj, la ŝprucigon de la sango, kiu parolas pli elokvente ol la sango de Abel, kiu kriis al la ĉielo ne por ekspio sed por venĝo: per Li, nia Sinjoro Jesuo Kristo.

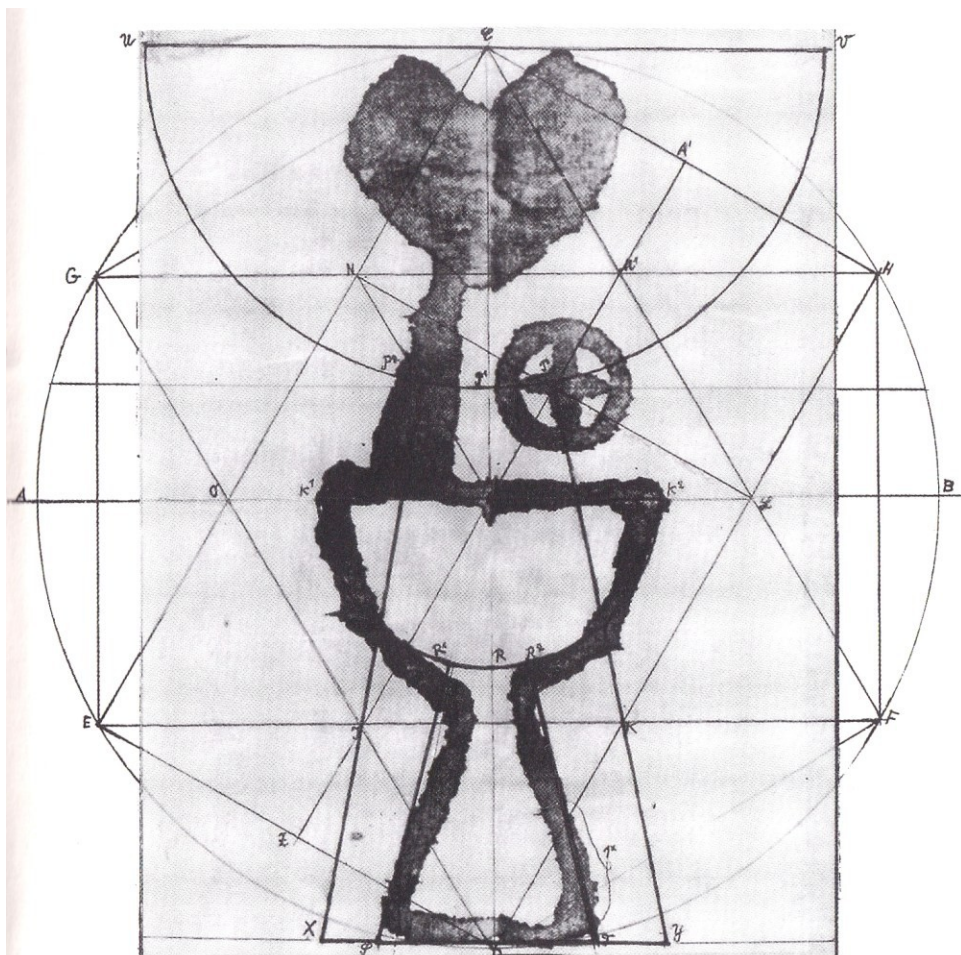
Preludo de la Sankta Kruco

Komunia Antifono

Kristo oferis sin unufoje por porti la pekojn de multaj; ĉe la dua alveno li ne havos aferon kun peko: li aperos por la savo de tiuj, kiuj atendas lin.

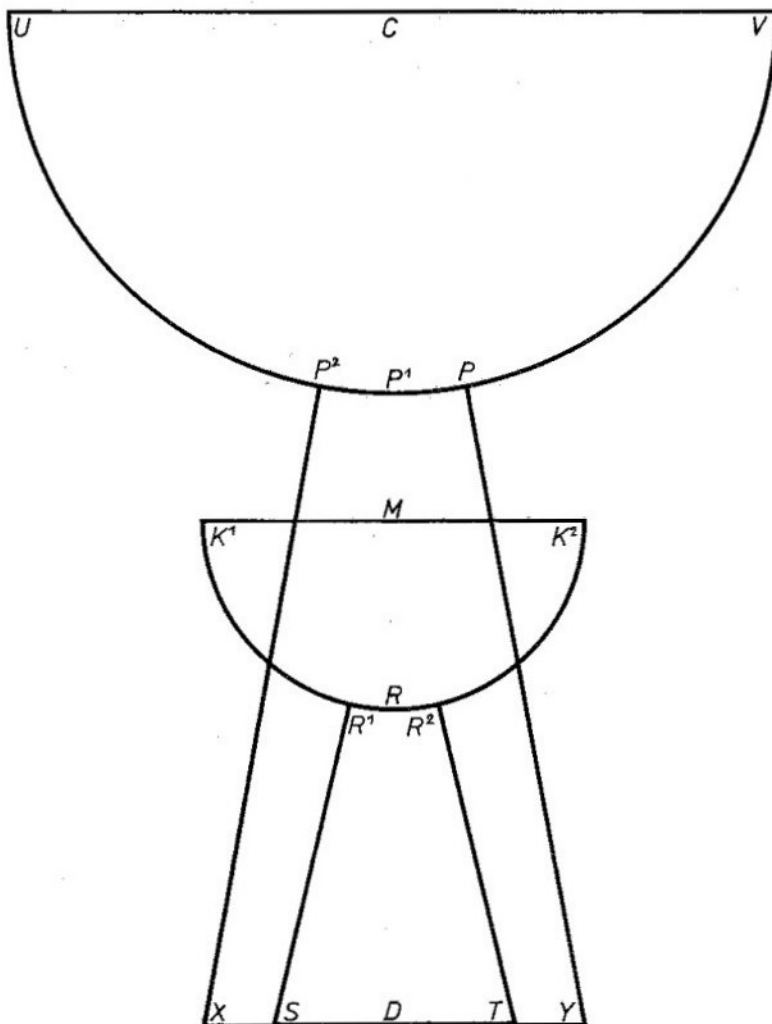
Postkomunia Preĝo

Sinjoro, eniritaj al la sankta tablo, ni ĝoje ĉerpas akvon el la fontoj de la Savanto; nun ni preĝas: ke Lia sango fariĝu por ni fonto, kiu fluas en la eternan vivon: per nia Sankta Sinjoro kaj Dio Jesuo Kristo, kiu vivas kaj regas kun Vi en la unueco de la Sankta Spirito, Sankta Dio, de eterneco al eterneco. **Amen.**

X' 1. Detalo de la Sanga Simbolo kun la geometriaj markoj A–B. Diametro de la cirklo desegnita ĉirkaŭ la Sanga Simbolo: 27 cm. Radiuso M–A: 13,50 cm. – Tuteca grandeco de la Sanga Simbolo: 27 cm. Alto de la kaliko: ,/. de la tuta alto: 13,50 cm. De la pinto de la koro ĝis la supra rando de la kaliko: 13,50 cm. K–K: Larĝo de la kalik-rando: 10,20 cm (= Ora Proporcio). S–T: Larĝo de la bazo de la kaliko: 6,50 cm. – Diametro de la ostio: + kr. S-T-H.-K,-K,- B'-S: Formo de la malgranda stiligita kaliko. X-Y-P-V-U-P"-X: Formo de la granda stiligita kaliko.

1' Tiu ĉi sekcio estis eltranĉita por la ekzameno de la sanga makulo. Instituto de Forensika Medicino, Universitato, la 8-a, 12-a de novembro 1953. Rezulto: 'Prezento de homa proteino, plej verŝajne sango. Aŭ sangogrupo 0 aŭ sen sangogrupo substanco.' Originala raporto konservata de la aŭtoro.

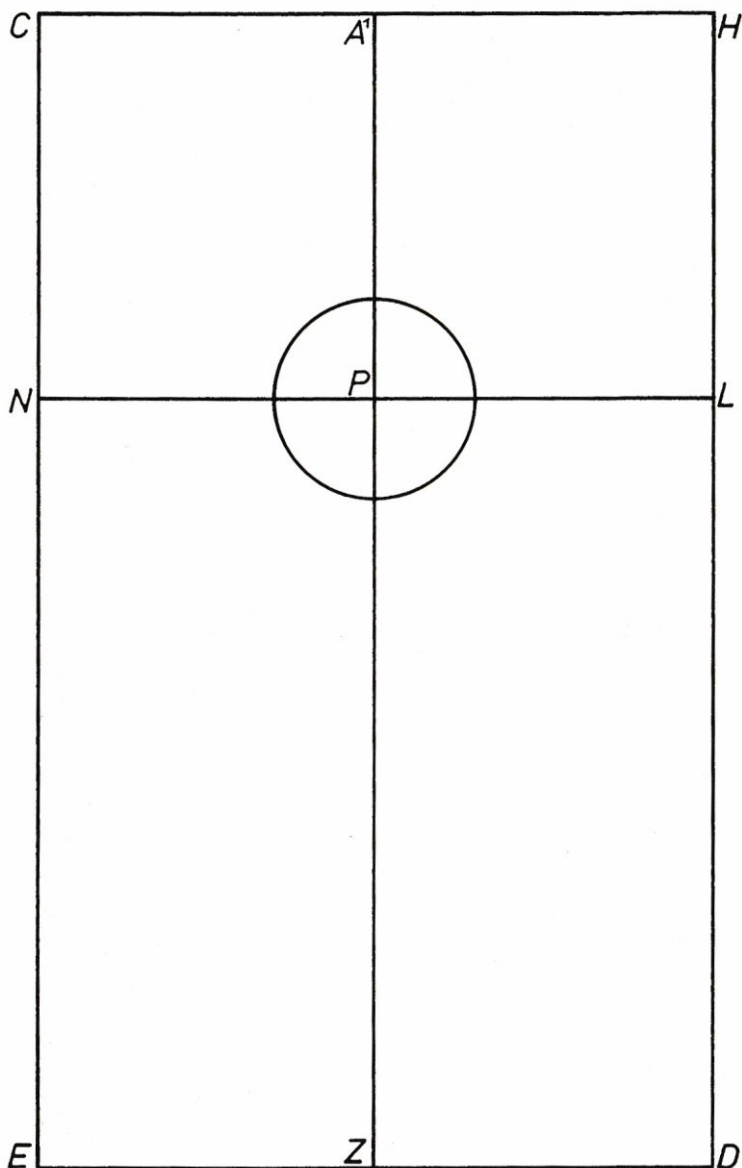

X, 2. La du geometrie kalkulitaj stiligitaj kalikformoj: Malgranda Kaliko (Mesokaliko)

Tuta alteco D-M: 13,5 cm; Supra rando de kaliko K'-K': 10,2 cm; Bazo de kaliko S-T: 6,5 cm; Profundo de kalikokupo M-FI: 5,1 cm; Tenilo de kaliko B'-R'': 2,5 cm; Alteco de kalikbazo D-H: 8,5 cm.

Granda kaliko (komunia kaliko)

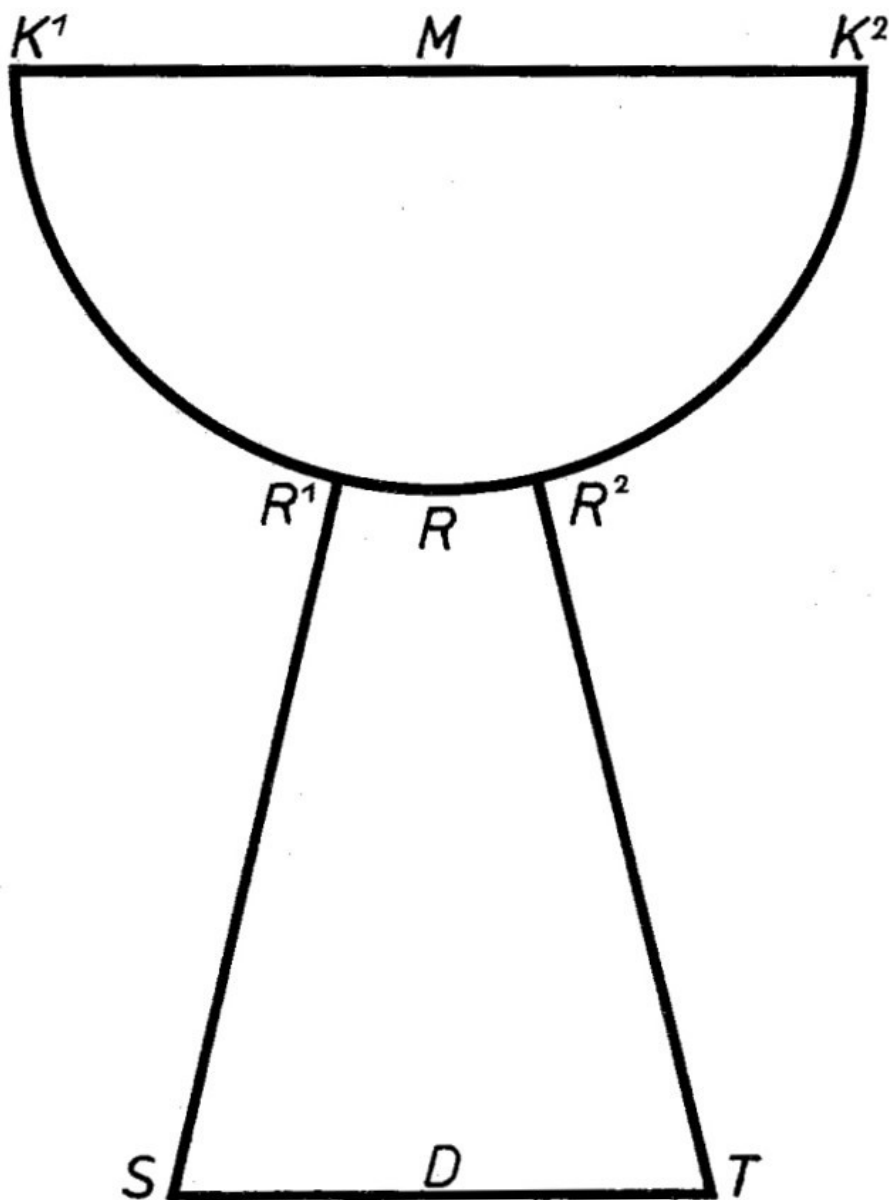
Tuta alto O-C: 27 cm; supra rando de la kaliko U-V: 20,4 cm; bazo de la kaliko X-Y: 10,2 cm; profundo de la kalikokavo P'-C: 10,2 cm; kalikotenilo P'-P: 4 cm (diametro de la hostio); Alto de la kalikpedo D-P': 16,8 cm.

X, 3, Plano de sakristio

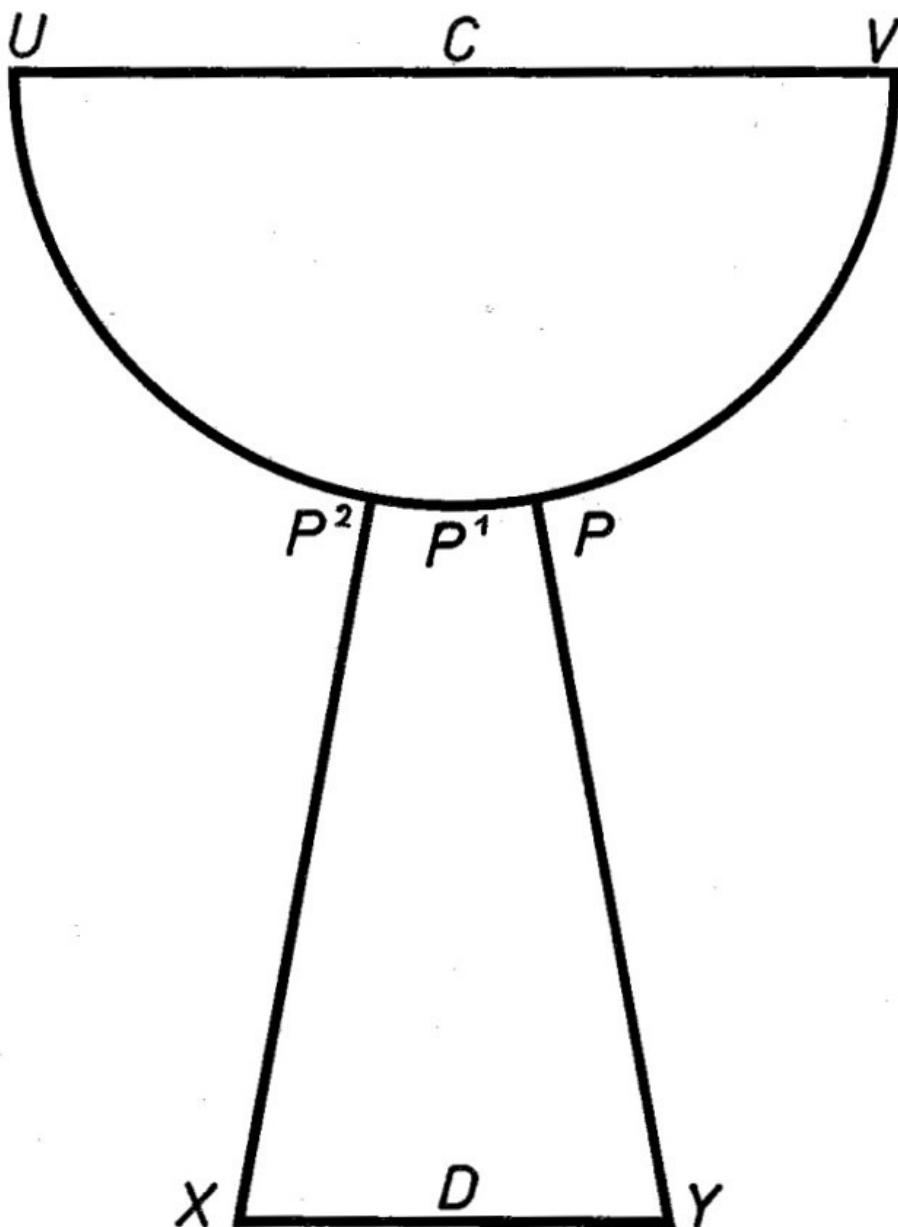
La du longaj flankoj E–C kaj D–H: po 23,30 cm. La du mallongaj flankoj E–D kaj C–H: po 13,50 cm.

La centra linio Z–A' trapasas la centron de la hostio ĉe la punkto P. La transversa linio N–L dividas la tutan rektangulon tiel, ke la supra, pli malgranda parto NLHC konsistigas trionon de la tuto. Ĉe la punkto P (centro de la hostio) troviĝas la ora proporcio de la longo Z–A'.

4. Ćasublo

$S-T$ – 6,5 cm; $D-M$: 13,5 cm; K^1-K^2 : 10,2 cm; $M-R$: 5,1 cm; R^1-R^2 : 2,5 cm.

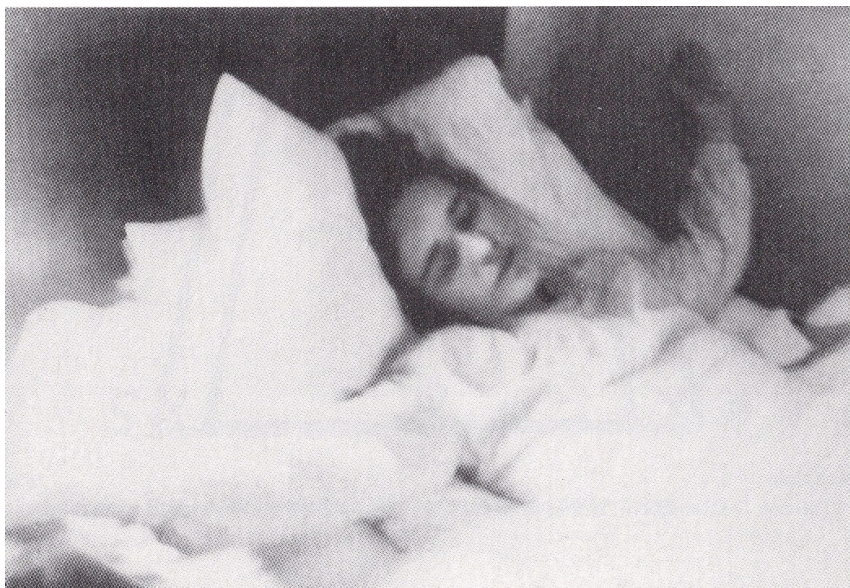

5. Komuniokalikio

X-Y: 10,20 cm; D-A: 27 cm; U-V: 20,40 cm; C-P': 10,20; P'-P: 4 cm
(diámetro de la hostio)

AEW proksimume 6 semajnojn antaŭ ŝia forpaso.

AEW 'en ripozo' (15:00–18:00) post elteni la Pasion de Kristo. La sola foto de ĉi tiu speco farita de ŝia fratino Maria
foto de ĉi tiu speco, farita iom antaŭ ŝia morto.

Laŭdo

de la Preci-oza Sango de Kristo

Mi laŭdas la vundojn kaj la sangon de la Ŝafido, kiuj kuracas la malfortaĵojn de mia korpo.

Mi laŭdas la vundojn kaj la sangon de la Ŝafido, kiu kuracas la malfortaĵojn de mia animo.

Mi laŭdas la vundojn kaj la sangon de la Ŝafido, kiu kuracas la malfortaĵojn de mia spirito. Adorado al la Ŝafido de Dio, kiu verŝis Sian sangon por ni meze de turmento. En Lia Sango estas la potenco pardoni, en Lia Sango estas la potenco purigi, en Lia Sango estas la potenco elaĉeti, en Lia Sango estas la potenco liberigi, en Lia Sango estas la potenco triumfi, en Lia Sango estas la potenco renovigi, en Lia Sango estas la potenco konservi. Por tiuj, kiuj kredas je la potenco de la Sango de Jesuo, nenio estas neebla.

Mi laŭdas la sangon de la Ŝafido, kiu purigas min de ĉiuj miaj pekoj, por ke mi fariĝu blanka kiel neĝo.

Mi laŭdas la sangon de la Ŝafido, kiu purigas min de ĉiuj miaj katenoj kaj ligiloj de peko.

Mi laŭdas la sangon de la Ŝafido, kiu estas pli forta ol mia propra sango kaj transformas min laŭ la bildo de Dio.

Mi laŭdas la sangon de la Ŝafido, en kiu estas venko super ĉiuj potencoj, kiuj celas subpremi min, super ĉiu malamika potenco.

Mi laŭdas la sangon de la Ŝafido, kiu preparas por mi la edziĝan veston.

Mi laŭdas la sangon de la Ŝafido, kiu faras ĉion, ĉion novan. Haleluja! – Amen.

M. Basilea Schlink,
Fratinoj de Maria, Darmstadt

Preĝo al Nia Damo de la Preciĝa Sango

Sankta Reĝino de la Universo, nia kara Patrino. En Vi kaj per Vi ni laŭdas la mirindan misteron de la Sango de Jesuo, la grandan potencon de repaciĝo.

En la radianta gloro de via Senmakula koncipiĝo, vi partoprenis en la glora venko de la Sango de nia savo; apud la Sankta Dio, Jesuo Kristo, la Savanto, vi fariĝis Kun-Redemptorino kaj Patrino de la tuta homaro.

Sankta Maria, en via altigita kaj potenca pozicio ni salutas vin, Damo kaj Reĝino de la Preciĝa Sango: ŝprucigu niajn animojn per ĉi tiu glora kaj fortiga Sango, por ke ni superu ĉiujn kaptilojn de la malbona malamiko kaj antaŭeniru kun sankta zelo laŭ la vojo de virto.

Enskribu niajn nomojn en la Libron de la Vivo per ĉi tiu Sango, por ke ni, kiel ĝiaj adorantoj ĉi tie sur la tero, povu iam, kune kun vi kaj ĉiuj elektitoj, laŭdi ĉi tiun Prezan Sangon en eterna gloro.

'Imprimatur', 12-a de
julio 1960, Ĉefepiskopa
Ordinariato, Salcburgo

**Graco kaj kompatato, ho mia Sankta Jesuo, en ĉi tiu
nuna danĝero; kovru nin per Via Preci-za Sango.**

Jesuo, estu laŭdita kaj benita, kiu liberigis nin per Sia Sango!

Amu la Ĉiopovan Dion, kiu deziras savi vin kaj teni vin en paco

Ni laŭdas, amas kaj adoras la Ĉiopovan Sanktan Triunan Dion, † Patron, Filon kaj Sanktan Spiriton, nun kaj ĉiam kaj eterne.

Ĉio, kion ni faras, estas nenio alia ol la volo de la Sankta Dio. Ni dankas la Sanktan Dion, ke Li laboras per ni kaj ke ni kapablas skribi nome de ĉiuj homoj.

Ke Dio la Sankta Spirito prilumu nin kaj ĉiujn per Sia lumo, kaj plenigu ĉiujn korojn per paco, forto, graco kaj amo.

Sankta Mikaelo la Arĥanĝelo, kun siaj naŭ ĥoroj de sanktaj anĝeloj, ĉiam gardu kaj protektu nin.

La sanktuloj de Dio estas niaj intercesoroj.

La Sankta Ĉiopova Dio povas doni kaj povas forpreni. La Sankta Dio jam scias, kio estas en la koroj de la homoj kaj kiaj ili estos morgaŭ.

Li ankaŭ deziras resti en viaj koroj ĉiam, por ke ĉiuj homoj plenumu Lian volon, atingiu Paradizon kaj vivu kun la Sankta Dio eterne.

Sub neniuj cirkonstancoj oni devas nei la Sanktan Dion; oni devas ĉiam vivi en la vero de la Sankta Dio kaj servi Lin.

Nia Ĉiopova Sankta Triuna Dio, † Patro, Filo kaj Sankta Spirito, estas mem la Vero, sen malvero, sen aroganteco, kaj ne estas herezo en Li.

Li iam diris al mi, J.: 'Vi devas ami pekulojn kaj malami pekon'.

La Sankta Dio, nia Reĝo kaj Savanto, amas ĉiujn homojn. Li volas, ke ĉiuj estu savitaj.

Kaj tio estas ankaŭ nia volo: ke neniuj iru al la infero. Dum ĉirkaŭ 40 jaroj, mi senpage verkas preĝojn por la tuta mondo, ĉar la Savanto promesis al ni: 'Via rekompenco estos granda en la Paradizo'.

Li ankaŭ deziras savi tiujn, kiuj forturniĝas de la Plejpotenca Sankta Triuna Dio—Patro, Filo kaj Sankta Spirito—kaj neniu devus servi al du mastroj.

Aŭ la Sankta kaj Kompata Dio, aŭ Satano kaj la demonoj.

La Savanto diris: 'Ne ekzistas animo sen peko'.

Lia amo ĉiam triumfas, kiam homoj pentas pri siaj pekoj el la profundo de siaj koroj, ĉar Li estas la amanta kaj fidela Ĉiopova Sankta Triuna Dio.

Sen la Sankta Dio, ni povas fari nenion kaj ne povas atingi la eternan vivon.

Tial ni bezonas la Sanktan Dion ĉiutage, por ke ni povu ami Lin kaj resti fidelaj al Li ĉiam kaj por ĉiam.

www.gnadenvolle-gebete.de

16a de novembro 2025
D-Forbach,
Erbersbronn,
Julijana,
Bernhard